



# แปดสิบเจ็ด

## การต่อสู้ ณ ยอดเขา

หนานกงหลิววีนมาทันในวินาทีสุดท้าย ชายหนุ่มลอยตัวอยู่กลางอากาศ กวาดตามองลงมาด้านล่างด้วยแววตาโอหัง ยามที่เห็นหญิงสาวผู้เป็นที่รักถูกโอบล้อมไปด้วยศัตรู ดวงตาสีนิลหยิ่งผยองคู่นั้นก็เผยแววเกรี้ยวกราด คลุ้มคลั่งราวพายุฝนออกมาในชั่ววินาที! ที่รักของเขา เขายังไม่กล้าแม้แต่จะออกแรงเพียงปลายก้อย แต่ยามนี้นางกลับถูกล้อมอยู่ท่ามกลางวงสังหาร!

“กล้าลงมือกับผู้หญิงของข้า ช่างกำแหงนัก” ลั่นคำพูด ร่างของหนานกงหลิววีนก็ลอยละล่องลงมาสู่พื้นดิน

“เจ้าเป็นใคร!” หัวหน้าคนชุดดำสัมผัสได้ถึงพลังความแข็งแกร่งที่แผ่ออกมาจากกายของหนานกงหลิววีน ในใจก็บังเกิดความขยาดขึ้นมา

“คนที่จะฆ่าพวกเจ้า” หนานกงหลิววีนยืนอยู่ในแววตา ทว่าสายตาของเขากลับเย็นชาเสียจนแทบไร้อุณหภูมิใดๆ

“นางเป็นผู้ที่เทพธิดาเยินเซียต้องการล่าหัว หรือว่าเจ้าคิดจะเป็นปฏิปักษ์กับท่านประมุขของเรา” หัวหน้าคนชุดดำพยายามข่มกลั่นความกริ่งเกรงที่ผุดขึ้นในใจ เขาฝืนเอ่ยออกมาจนจบ ทว่าเห็นได้ชัดเจนว่าร่างกายของเจ้าตัวกำลังสั่นเทา ฟันกระแทกกันก็ๆ



“นางมารร้ายเยียนเชีย?” นานกงหลิววินหัวเราะออกมาด้วยอาการ  
ไม่แยแส

“บังอาจ! กล้าเรียกขานท่านประมุขของเราเช่นนั้นหรือ!” หัวหน้าคนชุดดำ  
เบิกตากว้างมองนานกงหลิววินด้วยความตกใจและหวาดกลัวอยู่ในที่

ดวงตาของนานกงหลิววินดูเฉยๆ ในยามราตรี “คำพูดนี้ถือว่าเป็น  
คำสั่งเสียของเจ้าก็แล้วกัน” สายตาของชายหนุ่มเย็นเยียบและร้ายกาจ

ไร้ซึ่งการบอกกล่าวใดๆ...ชายหนุ่มยกมือขึ้นมา ก่อนจะสร้างพนัก  
สัญลักษณ์ อากาศตรงหน้าก็ปริแตกออกเป็นทางยาวอย่างรวดเร็ว คมวายุ  
มหาศาลก่อกำเนิดขึ้นกลางอากาศ

“ถอย! ถอยเร็ว!” หัวหน้าคนชุดดำตะโกนลั่น

ถ้าเทียบกับลูกน้องที่เหลือแล้ว หัวหน้าคนชุดดำดูจะผ่านโลกมามากกว่า  
ใครทั้งสิ้น พอได้เห็นขนาดของคมวายุเหล่านั้น ก็พอจะเดาได้ว่ามีพลังอำนาจ  
อันน่าเกรงเกรงเพียงใด เจ้าตัวตั้งท่าจะหนี แต่ใครก็ตามที่นานกงหลิววิน  
คิดจะสังหาร มีหรือที่จะปล่อยให้หลุดรอดไปได้ คมวายุสลับเล็มลอยคว้างอยู่  
กลางอากาศ แต่ละเล็มมีความยาวเท่ากับกริชหนึ่งด้าม เปล่งประกายแวววาว  
แผ่รังสีอำมหิตเย็นยะเยียบ

ฟิ้ว

นานกงหลิววินแค่สะบัดมือเบาๆ คมวายุเหล่านั้นก็พุ่งออกไปราวกับ  
ดาวตก แค่ว่าบริบทที่มันศึกระของหัวหน้าคนชุดดำออกจากลำคอ

หวัะ!

หัวหน้าคนชุดดำที่เมื่อครู่ยังอวดโอ้อวด หันนี้ไม่อาจกำหนดใส่ผู้ใดได้  
อีกตลอดชีวิต ศึกระของมันหลุดออกจากร่างเป็นสองท่อนแล้วกระเด็นไป  
กองอยู่บนพื้น ก่อนจะกลิ้งซลุกๆ ร่วงหล่นหน้าผาไป...เรียกว่าเรือนร่าง  
กระจัดกระจายอย่างแท้จริง

ไม่มีใครคาดคิดว่านานกงหลิววินจะลงมือได้โหดเหี้ยมทารุณถึง  
เพียงนี้ แม้แต่ชื่อของบุคคลผู้นำขาดเกรงที่ทำให้เด็กทารกหยุดร้องให้ได้อย่าง

เทพธิดาเยียนเซียก็ยังไม่อาจชมขวัญเขาได้ ความสามารถของชายหนุ่มจะต้อง  
แข็งแกร่งปานใดกัน คนชุดดำลอบสบตากัน รู้ลึกเพียงในใจแต่ในโครมคราม  
อย่างรุนแรง หัวหน้าที่ของพวกเขา มีพลังยุทธ์ถึงขั้นแปดแต่กลับมีสภาพเช่นนี้  
แค่เพลงยุทธ์เดียวก็กำจัดสิ้นซาก? คนผู้นี้...แข็งแกร่งถึงเพียงไหนกัน

พอเห็นคนชุดดำตรงหน้ามีท่าทีลังเลอย่างเห็นได้ชัด มุมปากของ  
หนานกงหลิววินก็ยกสูงขึ้นนิดๆ ใบหน้ากลับร้ายกาจนั้นดูเจ้าเล่ห์ยิ่งขึ้น  
“รายต่อไปจะเป็นใครดี”

หนานกงหลิววินคิดจะสังหารใครสักคน อีกฝ่ายแทบต้องเสนอตัวเรียง  
แถวให้ด้วยซ้ำไป คนชุดดำที่เหลื้อมองหน้ากัน ทั้งหมดคิดจะหนี แต่กลับพบ  
ว่าบรรยากาศรอบตัวกลับแข็งค้าง จะหนีก็หนีไม่รอด

“ในเมื่อไม่มีใครเสนอตัว ถ้าอย่างนั้นก็สู้มเอาแล้วกัน” หนานกงหลิว-  
วินปรายตามองคนชุดดำที่มีพลังยุทธ์ขั้นเจ็ดซึ่งโจมตีเข้าใส่ขลุ่ยก่อนหน้านั้น

คนชุดดำที่มีพลังยุทธ์ขั้นเจ็ดมีด้วยกันทั้งหมดสามราย รายหนึ่งถูกขลุ่ย  
สังหารไปแล้ว บัดนี้จึงเหลือเพียงสอง หนานกงหลิววินสะบัดมือง่ายๆ แขน  
เสื้อผ้าไหมสีขาวเงางามพลิ้วไหวราวกับเริงระบำ

ฉะ! เสียงคมวายุปาดเนื้อดังกระจ่างชัดขึ้นมา

“อึก!” คนชุดดำร้องครวญครางไม่หยุด

หนานกงหลิววินไม่ได้สังหารอีกฝ่ายให้จบชีวิตลงในทันที แต่เขากลับ  
ควบคุมคมวายุเอาไว้ ลำดับแรกคือตัดมันลงไปบนมือข้างหนึ่งของศัตรูที่เกาะ  
กุมอาวุธเอาไว้ จากนั้นก็ตัดฉับไปบนท่อนขา คมวายุแต่ละเล่มหมุนคว้างไปมา  
ขณะที่สับไปบนร่างของคนชุดดำไม่หยุดหย่อน คนชุดดำหมุนตัวเป็นลูกข้าง  
ขณะที่คมวายุก็กรีดไปบนผิวเนื้อชนิดไม่เว้นจังหวะให้หลบหลีกได้

“อึก” พอเห็นสภาพชวนสังเวชของคนชุดดำรายนั้น คนอื่นๆ ก็ทนดู  
ไม่ไหว ถึงขนาดที่มีบางคนอาเจียนออกมา

โหดเหี้ยม...โหดเหี้ยมอำมหิตเกินไปแล้ว!

ตอนนี้อง ดูเหมือนว่าคนชุดดำที่เหลือจะพากันได้สติขึ้นมา ในความ



เจียงบงันไร้สรรพเสียงนั้น บางคนก็คลุ้มคลั่ง ขณะที่บางคนก็ทำใจรอรับความตายที่จะมาเยือน เพราะบุรุษผู้ไร้เทียมทานตรงหน้านั้นประกาศชัดว่าจะกำจัดพวกเขาทุกคนให้สิ้นซาก

“สามัน! ไม่อย่างนั้นพวกเราจะต้องตายกันทั้งหมด”

ยามนี้ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดซึ่งเหลือรอดเป็นคนสุดท้ายก็คือคนชุดดำผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเจ็ด เพราะหัวหน้าและสหายชั้นเจ็ดของเขาม้วยมรณาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

อีกอย่าง เจ้าตัวก็มองออกมาเป้าหมายคนต่อไปที่บุรุษผู้ไร้เทียมทานคนนี้จะสังหารก็คือตนเอง ด้วยเหตุนี้คนชุดดำชั้นเจ็ดจึงกวัดแกว่งกระบี่ยาวเข้าใส่หนานกงหลิววินในทันที

หนานกงหลิววินยืนนิ่งอยู่ที่เดิมยามที่ปราชัยตามองอีกฝ่ายด้วยอาการสงบ ทันใดนั้น ริมฝีปากได้รูปสีชมพูก็เผยรอยยิ้มอ่อนๆ ออกมา

ตอนที่คนชุดดำอยู่ห่างจากเขาเพียงสามจั้ง หนานกงหลิววินก็กะพริบตา จากนั้นก็ปล่อยพลังหนักหน่วงออกมา

ตูม! ร่างของคนชุดดำชั้นเจ็ดระเบิดออกจากกันทันที เห็นเพียงน้ำเลือดน้ำหนองกระจัดกระจายไปทั่ว

แค่ทำให้หนานกงหลิววินโมโห หัวหน้าคนชุดดำและคนชุดดำชั้นเจ็ดทั้งสองรายก็ต้องถูกสังเวยชีวิต ตอนนี้แม้จะเหลือคนชุดดำอีกมากมาย ทว่าพลังกำลังของพวกมันรวมกันก็หาใช้คู่ต่อกรของชายหนุ่มไม่ คนชุดดำรู้ตัวว่าไม่อาจเอาชนะหนานกงหลิววินได้ ดังนั้นคนที่เหลือจึงพร้อมใจกันเบนสายตาไปมองโอวหยางอวินฉี

“นายน้อย!” ทั้งหมดคุกเข่าให้แก่อิวหยางอวินฉี แวดตาเต็มไปด้วยความหวังและการรอคอย ไม่ว่ามนุษย์หน้าไหนก็ล้วนแต่มีสัญชาตญาณในการเอาตัวรอดทั้งสิ้น

โอวหยางอวินฉีที่เดิมทีซุ่มซ่อนตัวในเงามืดก็เผยตัวออกมาทันใด ชายหนุ่มหรีดตาลึกน้อย มองไปยังหนานกงหลิววินด้วยสายตาสับสน น้ำเสียง

ของเขาติดจะเฉยชา “ช้าก่อน”

หนานกงหลิววันปรายตามองด้วยแวตาร้อยเฉื่อย ดวงตาดูจน้ำหมึก  
คูนันดำเข้มลึกล้ำ ก่อนที่เจ้าตัวจะเลิกคิ้วขึ้นอย่างร้ายกาจ “เจ้าคือใคร”

โอวหยางอวินฉีนิ้วหน้า ไม่พอใจกับท่าทางโอหังของหนานกงหลิววัน  
ลักเท่าไรนัก ทว่าเขากลับยิ้มตอบอีกฝ่ายอย่างสุภาพ “ข้าน้อยโอวหยางอวินฉี  
ไม่ทราบว่าคุณคือ...”

หนานกงหลิววันเคยได้ยินนามของโอวหยางอวินฉีมาก่อน เขาคือ  
บุคลลามากพรสวรรค์ที่ได้ยากยิ่งแห่งแคว้นซีหลิง ผู้คนจำนวนมากมักเปรียบ  
เทียบอีกฝ่ายกับตนเองเสมอ กล่าวกันว่า ‘หลิววันแห่งแดนบูรพา อวินฉีแห่ง  
แดนประจิม’

นี่เป็นครั้งแรกที่หนานกงหลิววันได้พบกับโอวหยางอวินฉี ทว่า...ใน  
สายตาของเขา คนผู้นี้ให้ความรู้สึกไม่น่าคบหาสักเท่าไร

จึงหะนี่เอง จื่อเหยียนกั๊วึงกระหืดกระหอบเข้ามา ก่อนจะฉวยโอกาส  
กระซิบกระซาบข้างหูหนานกงหลิววัน “ศิษย์พี่สาม เขาก็คือมือที่สามอย่างไร  
เล่า!” เอ่ยจบก็วิ่งกลับไปหาซู่ลั่วดังเดิม

สีหน้าของหนานกงหลิววันบึ้งตึงในทันที ดวงตาดำขลับสาดประกาย  
เย็นเยียบราวกับหินอัคคี ก่อนที่แวตาเยือกเย็นจะจับจ้องไปที่โอวหยาง  
อวินฉีอีกครั้ง

“เมื่อครูเจ้าบอกว่าไม่ให้ข้าสังหารพวกมัน?” ดวงตาสีกล้ำบนใบหน้าหล่อ  
เหลาไร้ที่เปรียบของหนานกงหลิววันปรายมองโอวหยางอวินฉีอย่างดูแคลน  
แสงอาทิตย์เจิดจ้าที่ส่องกระทบใบหน้านั้นทำให้ผู้ที่พบเห็นอดทอดถอนใจด้วยความ  
ชื่นชมไม่ได้ บุรุษผู้นี้เ็นถึงได้ดังดามถึงเพียงนี้กัน

แวตาของโอวหยางอวินฉีแข็งกร้าวขึ้นมา เขาไม่ได้ยินคำพูดที่จื่อเหยียน  
เอ่ยกับหนานกงหลิววัน ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มจึงเอ่ยเรียบๆ “ท่านเป็นผู้มี  
วรยุทธ์สูงส่ง คนเหล่านี้หาใช่คู่ต่อกรของท่านไม่ การข่มเหงผู้ที่อ่อนแอกว่านั้น  
จะมีความหมายอะไรกันเล่า”

“พริต” หานางงหลิววีนหลุดหัวเราะหยันออกมา ดวงตาของเขาเฉยชา ไร้อุณหภูมิ มุมปากยกยิ้มเยาะ แวตาราบเรียบจับหนึ่งที่โอวหยางอวี่นฉี่ มือที่เห็นข้อต่อชัดเจนยกขึ้นโบกเบาๆ

พื๊ว! เสียงแผ่วเบาดังขึ้น จากนั้นคนชุดดำรายหนึ่งก็กระตุกทั้งร่างไม่หยุด

สีหน้าของโอวหยางอวี่นฉี่แปรเปลี่ยนเป็นบึ้งตึงในพริบตา เขาเชิดคางขึ้นอย่างโอหัง “ท่านดิ่งตันจะลงมือให้ได้?”

คนชุดดำพวกนี้हारรอดไปได้ก็ยังมีประโยชน์ต่อเขาอยู่บ้าง ตอนนี้น้หากตายไปหมดย่อมไม่ส่งผลดีต่อเขาเลยแม้แต่นิดเดียว

ทว่าหานางงหลิววีนกลับหัวเราะเย้ยชาออกมา ก่อนจะยิ้มอย่างยโส “เจ้าจะทำอะไรได้?”

‘เจ้าจะทำอะไรได้?’ คำพูดนี้เท่ากับวางอำนาจบาตรใหญ่ชัดๆ

จากนั้นหานางงหลิววีนก็โบกมือเบาๆ อีกครั้ง

พลั้ก คนชุดดำอีกคนล้มลงกับพื้นโดยปราศจากลมหายใจ

โอวหยางอวี่นฉี่เกรี้ยวกราดขึ้นมา ดวงตาสีนิลฉายประกายโหดระวกับเปลวเพลิงที่ลุกโชน ตอนที่เขากำลังจะทะยานตัวขึ้น หานางงหลิววีนกลับยิ้มเย้ยชาออกมา

“เจ้าสู้ข้าไม่ได้หรอก” สีหน้าของหานางงหลิววีนเต็มไปด้วยรังสีสังหาร ขณะที่พืดเขาก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นโบกคมวายุพุ่งเข้าสู่จุดตายของคนชุดดำที่เหลือทันที เสียงพื๊วๆ ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

พอหันมามือกี้ก็ไม่เห็นคนชุดดำยืนอยู่ที่เดิมอีกแม้แต่คนเดียว นักล่าทั้งหมดลงไปในอนกองอยู่บนพื้น ร่างกายแข็งทื่อ ดวงตาเบิกกว้าง นอนตายตาไม่หลับสักคน

หานางงหลิววีนในยามนี้ยืนไหล่สองมือไว้ที่ด้านหลัง แขนเสื้อกว้างสะบัดไปตามลมจนเกิดเสียงสะท้อนขึ้น ถ้าเปรียบเทียบกันในเรื่องของความสง่างามน่าเกรงขามแล้ว โอวหยางอวี่นฉี่ก็ดูจะด้อยกว่ากันมาก

โอวหยางอวี่นฉียืนนิ่งอยู่ที่เดิม แววดตาของเขาเย็นเยือก ชายหนุ่มเบนสายตาไปมองซู่ว ชนงที่ความสนใจทั้งหมดของนางในยามนี้กลับอยู่ที่หนานกงหลิววี่น ในดวงตาสีลึกๆ ฉายแววยินดีและเชื่อมั่นออกมาจากใจ

ในอดีต ความสนใจทั้งหมดในสายตาของนางเคยเป็นของเขา...ดวงตาดำลับดุจน้ำหมึกของโอวหยางอวี่นฉียามนี้เย็นเยียบดุจบ่อน้ำในฤดูหมันต์หรือว่า...คำพูดที่ลั่วลั่วเอ่ยออกมาก่อนหน้านี้จะเป็นความจริง นางไม่ได้พูดเพื่อหลอกให้เขาตายใจเท่านั้นหรือ

นางบอกว่านางมีคู่หมั้นแล้ว หรือว่าคนคนนั้นก็คือบุรุษลึกลับที่เต็มไปด้วยพลังอำนาจที่อยู่ตรงหน้าคนนี่

ฝ่ามือที่อยู่ในแขนเสื้อโอวหยางอวี่นฉีกำแน่น

แค่เสี้ยววินาทีที่โอวหยางอวี่นฉีมองซู่วด้วยแวตาสีลั่ว

เส้นผมสีดำสนิทของหนานกงหลิววี่นก็พลั่วไหว ดูลึกลับและเปี่ยมด้วยเสน่ห์เย้ายวน ฝ่ามือทั้งสองข้างรวบรวมลมหายใจขึ้น ก่อนจะซัดพุ่งเข้าใส่โอวหยางอวี่นฉีทันที รังสีสังหารบาดลึกถึงกระดูก

โอวหยางอวี่นฉีหลบคมวายุได้อย่างทันกาล ทว่าจังหวะนั่นเอง ร่างของหนานกงหลิววี่นก็เคลื่อนเข้ามาหยุดอยู่เบื้องหน้าโอวหยางอวี่นฉีในระยะเพียงหนึ่งจั้ง

ม่านตาซู่วลั่วหริ่งทันที ถ้าเป็นนางคงหนีกระบวนท่านี้ของหนานกงหลิววี่นไม่พ้นเป็นแน่

แค่เพียงเสี้ยววินาที ฝ่ามือที่กำแน่นของโอวหยางอวี่นฉีก็เปล่งประกายสีทองระยิบระยับออกมา กำปั้นสีทองของชายหนุ่มปล่อยออกไปปะทะกับพลังฝ่ามือของหนานกงหลิววี่น

การตอบโต้กันของผู้มีฤทธิ์แข็งแกร่ง!

ร่างกายของหนานกงหลิววี่นไม่ขยับเขยื้อน ทว่าโอวหยางอวี่นฉีกลับเซินิดๆ

หากโอวหยางอวี่นฉีถอยหลังไปสักสองสามก้าว เขาก็อาจจะหลบเลี่ยง

แรงปะทะหนักหน่วงไปได้บ้าง ทว่าชายหนุ่มในยามนี้กลับฝันที่จะรับแรงกระแทกจากฝ่ามือของหนานกงหลิววินเต็มกำลัง

มุมปากของหนานกงหลิววินเผยรอยยิ้มหยันเย็นชา “โง่เขลา” นี่เป็นคำประณินที่ชายหนุ่มมีต่อโอวหยางอวินนี่

แวตอาอ่อนโยนของโอวหยางอวินนี้เผยความรู้สึกเฉยชาออกมา เขาเพียงแค่มิ่มเอื่อยๆ “ท่านไม่มีวันเข้าใจ”

หนานกงหลิววินหรีตาทที่ทอประกายเย็นชาลงเพียงนิด สายตานั้นทั้งบีบบังคับและคุกคาม “ตั้งแต่วินาทีที่เจ้าจ้องมองลั้วลั้วตาเป็นมัน เจ้าก็ก้าวออกไปบนเส้นทางแห่งความตายแล้ว”

โอวหยางอวินหรีหัวใจระตุกฏบ เป็นไปตามที่คาด บุรุษผู้นี้ชอบลั้วลั้วจริงๆ เขามาเพื่อช่วยลั้วลั้ว

ส่วนลั้วลั้ว...โอวหยางอวินนี้ไม่กล้าสบตาซูลั้วตรงๆ ทว่าก็ยังเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยหางตา ซูลั้วในยามนี้ ดวงตาคู้งามอย่างไรที่เปรียบของนางกำลังมองไปยังชายตรงหน้าด้วยความหวังโย นางไม่แม้แต่จะปรายตามองมายังเขาเลยสักนิด สีหน้าของโอวหยางอวินหรีหะมึนขึ้น ในใจเจ็บปวดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

หนานกงหลิววินมองตามสายตาของโอวหยางอวินหรี มุมปากก็ยกยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นมา “ลั้วลั้วเป็นของข้า...ตลอดไป!”

โอวหยางอวินหรีทั้งกระวนกระวายทั้งซุ่นซึ่งขึ้นมาในใจ ดวงตาของเขาทอประกายคมกริบดูน่าพรันพรัง แต่แล้วจู่ๆ เจ้าตัวก็หัวเราะหยันออกมา “ข้ารู้จักลั้วลั้วมาก่อนท่านนานนัก...เชื่อหรือไม่”

ดวงตาเมินเฉยของหนานกงหลิววินจ้องมองอีกฝ่าย ก่อนเจ้าตัวจะหัวเราะหยัน ท่าทางเช่นนี้ของชายหนุ่มก็บอกได้อย่างชัดเจนว่าเจ้าตัวไม่เชื่อถือเลยแม้แต่นิดเดียว

พอเห็นว่าหนานกงหลิววินไม่เชื่อ รอยยิ้มดูแคลนของโอวหยางอวินหรีก็ยังชัดเจนขึ้นกว่าเก่า “แต่เนี่นเป็นความจริง!” เขา รู้จักกับลั้วลั้วมาก่อนแท้ๆ เขา



อยู่กับนางมาก่อนแต่ๆ ตอนนี้อีกฝ่ายมีสิทธิ์อะไรมาสั่งให้เขาถอนตัวไปจากนาง  
ประกายความเกรี้ยวกราดพาดผ่านขึ้นในดวงตาดำลับของหนานกง  
หลิววิน กลับบอกว่ารู้จักลั้วลั้วมาก่อนอย่างนั้นหรือ รนหาที่ตายชัดๆ ไม่ว่าจะ  
จะรู้จักลั้วลั้วก่อนหรือหลัง ไม่ว่าคิดจะแทรกแซงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับ  
ลั้วลั้วหรือไม่ก็ตาม แต่ถ้าหมดลมหายใจลงแล้วทุกอย่างก็สิ้นสุด หนานกง  
หลิววินมั่นใจในเรื่องนี้

กระบี่ยาวเล่มหนึ่งปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือของหนานกงหลิววิน ตัวกระบี่  
ทอประกายแวววับ เปล่งแสงเจิดจ้าอยู่กลางอากาศ ชายหนุ่มทะยานตัวขึ้นสูง  
ชุดคลุมพลีสะบัดตามลมโดยแรง

รวดเร็ว รวดเร็วเกินไปแล้ว! หนานกงหลิววินและกระบี่ประสานเป็น  
หนึ่งเดียวกัน ปลายกระบี่จ่อเข้าที่คอหอยของโอวหยางอวี่ฉี ด้วยความเร็ว  
และพลังกำลังของหนานกงหลิววินทำให้อีกฝ่ายไร้หนทางจะหลีกเลี่ยงได้

ซูลั้วหรีตามอง นางกำหมัดแน่นโดยไม่รู้ตัว โอวหยางอวี่ฉี...จะตาย  
ไปแบบนี้หรือนั่นหรือ ซูลั้วเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่านางรู้สึกละอย่างไร รู้  
เพียงแต่ว่าทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

โอวหยางอวี่ฉีคิดไม่ถึงว่าหนานกงหลิววินจะลงมืออย่างรวดเร็วถึง  
เพียงนี้ ตอนที่ปลายกระบี่ของหนานกงหลิววินกำลังจะทิ่มแทงลำคอของเขา  
เจ้าตัวเพ็งได้สติกลับคืนมา! เพลงยูทซ์ปลิดชีพที่เข็มโหดเช่นนี้จะหลบเลี่ยง  
ได้อย่างไรกัน ในวินาทีวิกฤตินั้นเอง โอวหยางอวี่ฉีก็ยกตัวหลบวูบ ปลาย  
กระบี่ตัดปลายเส้นผมของเขาขาดออกจากกัน ขณะเดียวกันใบหน้าขาวผุดผ่อง  
ดูเนื้อหยาบของโอวหยางอวี่ฉีก็ปรากฏคราบเลือดเป็นทางยาว แม้ว่าจะบาด  
เจ็บแต่เขาก็รอดพ้นจากกระบี่วนท่่าที่หมายจะปลิดชีพของอีกฝ่ายมาได้ในที่สุด!

จื่อเหยียนส่ายหน้าอย่างเสียดาย “น่าเสียดาย น่าเสียดายเหลือเกิน...”

ซูลั้วมองชายหนุ่มทั้งสองคนด้วยแววตาสับสน สีหน้าลำบากใจเป็น  
อย่างยิ่ง

ร่างของโอวหยางอวี่ฉีหลบวูบไปด้านหลังอย่างว่องไว เจ้าตัวหัวเราะ

เย็นซาออกมา “ดูทำแล้วองค์ชายจิ้งก็คงมีดีเพียงเท่านี้”

กระบี่บินทะลุฟ้าเป็นไม้ตายของหนานกงหลิววิน!

หนานกงหลิววินเลิกคิ้วขึ้นเพียงนิด เจ้าตัวไมโกรธ แต่กลับหัวเราะ “โอวหยางอวินนี่ เจ้าคิดหรือว่ากระบี่บินทะลุฟ้าจะมีดีเพียงเท่านี้” พุดจบ ทันใดนั้นกระบี่ในมือหนานกงหลิววินก็ทะยานสู่ฟ้า จากหนึ่งกลายเป็นสอง! ประกายแสงสีขาวดำจากเล่มกระบี่พุ่งเข้าไปโอวหยางอวินเฉื่อยเฉื่อย ความเร็วนั้นน่าเกรงเป็นที่สุด กระบี่สองเล่มพุ่งเข้าไปทั้งจากด้านหน้าและด้านหลัง ผนีกกำลังเป็นค่ายกลเพื่อกำจัดศัตรูให้หมดม้วย ไม่ว่าใครก็หลีกเลี่ยงไม่ได้!

วินาทีนั้นเหมือนทุกอย่างจะหยุดนิ่ง

ลำแสงสีดำและขาวสะท้อนวูบขึ้นในม่านตาของซูลัว ทว่าหญิงสาวยังไม่ทันได้รู้ตัว ปลายกระบี่คมปลายที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วนั้นก็พุ่งเข้าไปโอวหยางอวินแล้ว

วินาทีที่ทุกคนคิดว่าโอวหยางอวินต้องจบชีวิตลงด้วยเพลงยุทธ์น้อยอย่างแน่นอน... วินาทีเดียวกับที่ปลายกระบี่จ่อไปยังร่างของโอวหยางอวินนั้น...

วืด แค่นั้นพริบตาเดียว จู่ๆ ร่างของโอวหยางอวินก็ดูเลื่อนรางขึ้นมา ก่อนจะหายวับไปจากสายตาของทุกคน

เกิดอะไรขึ้น ความมจนพาดผ่านขึ้นในแวตตาของซูลัว ทำไมโอวหยางอวินถึงหายตัวไปแบบนั้น

จู่ๆ จื่อเหียนก็ดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ นางกำหมัดแน่น ร่ำว่าจะพุ่งตัวไปข้างหน้าอย่างตื่นเต้น “วิชาพรกาย! โอวหยางอวินนี่ใช้เคล็ดวิชาพรกายที่สาบสูญไปจากจักรวรรดิมานานได้ด้วยอย่างนั้นหรือ” วิชาพรกาย? มีเคล็ดวิชามหัศจรรย์แบบนี้ด้วยหรือ

สายตาของซูลัวปรายมองไปยังตำแหน่งที่โอวหยางอวินหายตัวไป บริเวณนั้นว่างเปล่า ออญอากาศเป็นสีเดียวกับท้องฟ้า ดูด้วยตาไม่ออกว่าโอวหยางอวินจะหลบซ่อนตัวอยู่ที่ใด

ซูลัวเบนสายตาไปมองหนานกงหลิววิน โอวหยางอวินนี่หนีรอดไปได้

หนานกงหลิววีนจะขุนซึ่งลักแคไหนกัน

ยามนี้หนานกงหลิววีนกลับยกยืมเจ้าเล่ห์ที่ดูร้ายกาจออกมา “วิชาพรางกาย? ฮี ดูสิว่าจะซ่อนตัวไปถึงเมื่อไร” หนานกงหลิววีนเป็นผู้รู้กว้าง มีวิชาความรู้รอบด้าน เขาเคยใช้เวลาถึงสามปีเพื่อตระเวนอ่านตำรับตำราที่อยู่ในหอสมุดทุกแห่งทั่วทุกแคว้น ความรู้ทั่วทั้งจักรวรรดิแห่งนี้ มีเพียงไม่กี่เรื่องที่ชายหนุ่มไม่รู้จัก

สำหรับคนทั่วไป วิชาพรางกายอาจจะเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคย ทว่าหนานกงหลิววีนกลับรู้จักมันเป็นอย่างดี วิชาพรางกายขั้นต้นสามารถซ่อนตัวได้เพียงแค่อธิบายว่าวินาทีเท่านั้น

ทันใดนั้นแวะเยาหยันก็ปรากฏขึ้นในดวงตาของหนานกงหลิววีน เพราะชายหนุ่มสัมผัสได้ว่าเงาร่างหนึ่งกำลังเข้าไปใกล้มาทางเบื้องหลังของเขา โอวหยางวีนฉี สวรรค์มีทางให้ เจ้าเลือกจะไม่เดิน นรกไร้หนทาง แต่เจ้ากลับจะบุกบั่นไปให้ได้ เจ้ามีเวลาหนีเพียงสิบวินาทีเท่านั้น แต่เจ้ากลับละทิ้งมัน นำเสียดายเหลือเกิน

หนานกงหลิววีนรวบรวมพลังวิเศษในกายขึ้นทันที ตลอดร่างของเขาประหนึ่งถูกห่อหุ้มเอาไว้ด้วยเกราะหนาชั้นดี ทว่าคนนอกกลับไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

พลัก! ฝ่ามือหนักหน่วงชุดเข้าใส่หนานกงหลิววีนอย่างแรง จังหวะเดียวกันนั้น ร่างของโอวหยางวีนฉีก็ค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้นมา ยามนี้พลังทั้งหมดของโอวหยางวีนฉีใช้ในการโจมตีเมื่อครู่ เสียงปะทะดังสนั่นไปทั่วบริเวณ ผืนฟ้าและแผ่นดินสั่นสะเทือน สะทอนพลังอำนาจยิ่งใหญ่เกรียงไกร

แม้ชั่วลู่จะเ็นทางออกมา แต่แรงกระแทกจากพลังฝ่ามืออันหนักหน่วงนั้นก็ยังทำให้หนางรู้สึกผิดเพี้ยนในลำคอ ก่อนจะกระอักเลือดออกมา

ขณะที่จื่อเหยียนก็มีสภาพแย่กว่าชั่วลู่ ทว่านางจะสมานบาดแผลตามร่างกายได้ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ตอนนี้มาถูกผลข้างเคียงจากพลังฝ่ามือเช่นนี้ทำให้แผลปริแตกขึ้นอีกครั้ง เลือดสดๆ กระอักออกมาพร้อมกับน้ำพุ แคผลข้างเคียง

จากแรงปะทะก็ยิ่งทำให้ชูลัวกับจื่อเหียนเกิดอาการถึงขนาดนี้ เห็นชัดเลยว่าพลังที่ปะทะใส่หนานกงหลิววีนั่นหนักหนาเพียงใด

โอวหยางวีนฉีคิดว่าอย่างน้อยหนานกงหลิววีนก็ต้องบาดเจ็บหนักไปบ้าง ทว่าเขาประเมินผลกำลังในยามนี้ของหนานกงหลิววีนต่ำเกินไปเสียแล้ว

หนานกงหลิววีนได้สติกลับคืนมาช้าๆ แวดตาของเขาดูเจตพเจ้าบนสวรรค์ที่กำลังปรายตามองมนุษย์ตัวจ้อย ชายหนุ่มยกยิ้มมุมปากเรียบๆ พลังมองโอวหยางวีนฉีด้วยสายตาเยาะหยัน “นี่เป็นกำลังทั้งหมดของเจ้าแล้ว?” หนานกงหลิววีนในยามนี้มีสีหน้าเรียบเฉย อาการเป็นปกติ เห็นชัดเลยว่าเขาไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ เลยแม้แต่นิด

สีหน้าของโอวหยางวีนฉีพลันแข็งค้างไปในวินาทีนั้น ไร้ซึ่งคำพูดจะตอบโต้

หนานกงหลิววีนสงบนิ่งดูเจตพเจ้า “เจ้า...อ่อนด้อยเกินไป”

โอวหยางวีนฉีแข็งทื่อไปทั้งร่าง สายตาดิ่งเรียบ ก่อนจะจ้องมองหนานกงหลิววีนด้วยแวตาดำเย็บเย็บ ต่อให้ไม่อยากยอมรับ แต่เขาก็ต้องยอมรับว่าหนานกงหลิววีนแข็งแกร่งกว่าเขา และไม่ใช่แข็งแกร่งกว่ากันเพียงนิด อันที่จริงถ้าแม่แต่เกราะป้องกันตัวของอีกฝ่ายยังไม่อาจกล้ำกรายได้ ก็ยังไม่ต้องหวังเรื่องที่จะสังหารฝ่ายนั้นได้เลย ชื่นเชิงพลังยุทธ์ของทั้งคู่หาได้อยู่ในระดับเดียวกันไม่ สีหน้าของโอวหยางวีนฉีในวินาทีนั้นไม่อาจตีความหมายใดๆ ได้เลย

ดวงตาของหนานกงหลิววีนวาวับดูดวงดาว น้ำเสียงของเขานิ่งเรียบ “เจ้าอยากตายสภาพใด?”

โอวหยางวีนฉีหน้าตึง ทว่าเขากลับปล่อยเสียงหัวเราะเย้ยหยันออกมาอย่างรวดเร็ว “ท่านไม่กล้าสังหารข้าหรอก” โอวหยางวีนฉีมองหนานกงหลิววีนด้วยแวตารู้สึกเกรง ดวงตาสาตประกายจ้า ทำทางมันนอกมันใจอยู่เช่นเดิม

แขนเสื้อของหนานกงหลิววีนสะบัดพลั่ว ดูราวกับว่าพร้อมจะคว้าชีวิต

อีกฝ่ายในวินาทีถัดไป แต่โอวหยางอวี่นฉีกยิ้มมุมปาก “ถ้าท่านสั่งหารข้า ลัว่ลัว่ต้องไม่ยกโทษให้ท่านไปตลอดชีวิตแน่” คำพูดนี้ของโอวหยางอวี่นฉีกจึง ชูลัว่ที่เดิมทีวางตัวเป็นคนนอกตั้งแต่แรกให้เข้ามามีส่วนร่วมด้วยทันที และ วาจานั้นก็เหมือนกับโถมภูเขาสูงใหญ่ทั้งลูกลงในทะเลสาบอันเงียบสงบ ทำให้ เกิดระลอกคลื่นรุนแรงขึ้นในพริบตา

ชูลัว่ยืนนิ่งอยู่ที่เดิม นางมองไปยังโอวหยางอวี่นฉีกอย่างไม่อยากจะเชื่อ สายตา หลังจากที่เขาสั่งหารนางด้วยมือตนเอง เขายังมีหน้าเอ่ยคำพูดประโยค นี้ออกมาอย่างภาคภูมิอีกอย่างนั้นหรือ

หนานกงหลิวอวี่นเบนสายตาไปยังชูลัว่ วินาทีที่มองอีกฝ่าย แวดตาของ เขาก็เป็นประกายวาว เพราะเนื้อความในสารที่จื่อเหียนส่งมาก่อนหน้านี้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับชูลัว่กำลังถูกชายอื่นแทรกแซง ทำให้หนานกง หลิวอวี่นพานโกรธเคืองชูลัว่ไปด้วย ดังนั้นพอมาถึงที่นี้เขาก็วุ่นวายกับการ กำจัดศัตรูด้วยความเกรี้ยวกราดและสร้างทำเป็นมองเมินนาง เนื่องจากยังคง มีโทษไม่น้อยกับข้าที่ได้นิมา ทว่าบัดนี้ ตอนทีหนานกงหลิวอวี่นมองเห็น รูปโฉมของชูลัว่ ชายหนุ่มก็ลึงโลดขึ้นมาทันที ถึงขนาดไม่สนใจโยดโอวหยาง อวี่นฉีกอีก

หนานกงหลิวอวี่นก้าวยาวๆ ตรงมาหาชูลัว่ ก่อนจะมาหยุดอยู่ห่างเบื้อง หน้านางสามก้าว ดวงตาวาววับดุจดวงดาวจับนิ่งไปที่ชูลัว่โดยไม่เอ่ยคำใดออก มาสักคำ บนไหล่ของแม่นางผู้นี้มีมังกรเทพน้อยตัวหนึ่งเกาะอยู่ นางต้องเป็น ลัว่ลัว่ของเขาอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ว่า...หนานกงหลิวอวี่นกลืนน้ำลายลงคอ อย่างยากลำบาก แม่นางผู้นี้ดังตามเหลือเกิน งดงามจนทำให้ความคิดของเขา แสบกระเจิดกระเจิง

“เจ้า...” สายตาของหนานกงหลิวอวี่นมองประเมินชูลัว่ตั้งแต่หัวจรดเท้า ทำทางดูห้วนเกรงไม่น้อย ก่อนจะเอ่ยออกมาอย่างหยิ่งแข็ง “ลัว่ลัว่?”

ชูลัว่อยากจะค้อนขวับใส่อีกฝ่าย เขาจำนางไม่ได้แล้วหรือไรกัน ชูลัว่ พยักหน้าอย่างขุ่นเคืองใจ

สีหน้านั้น แวตานั้น ต้องเป็นลั้วลั้วของเขาอย่างไม่ต้องสงสัย!

“ไปหน้าของเจ้า...ไหนถึง...” สีหน้าของหนานกงหลิววินหาสบนึ่งดังเดิมได้อีกต่อไปไม่ ดวงตาดำลึบลับดูน้ำหมึกคู่นั้นกะพริบแวววิบราวกับดวงดาว “ไม่ชอบหรือไร” ชูลั้วไม่ตอบแต่ถามอีกฝ่ายกลับ นางหรีตามองชายหนุ่ม ยิ้มๆ

หนานกงหลิววินรีบพยักหน้าหงิกๆ ทันที “ชอบ! ต้องชอบอยู่แล้ว!”

“โชคดียิ่งมั่งขึ้น ถ้าหากชีริ้วท่านคงไม่สนใจข้า” ชูลั้วแสวงลำทับใส่อีกฝ่ายทันที

หนานกงหลิววินโบกมือโบกมือปฏิเสธ “จะเป็นไปได้อย่างไรกัน! ไม่ว่าลั้วลั้วของข้าจะเปลี่ยนไปเช่นไร ข้าก็ชอบอยู่แล้ว!” ท่าทางจริงจังของหนานกงหลิววินเหมือนกับเด็กเล็กๆ ไม่มีผิด ไม่หลงเหลือความมองอาจและท่าทางที่เต็มไปด้วยอำนาจบาตรใหญ่เช่นเมื่อครู่อีก

จื่อเหยียนมองภาพตรงหน้าอย่างชนิดดวงตาแทบกลืนออกมา...ผู้ชายที่ทำตัวเหมือนเด็กเล็กๆ ไร้อะไรสาตรหน้านางคือศิษย์...ศิษย์ที่สามที่มีผู้ใดกล้าเยี่ยงกรายเข้าใกล้อย่างนั้นหรือ จื่อเหยียนขยี้ตา ขยี้แล้วขยี้อีกถึงได้รู้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าไม่ใช่ภาพมายา

โอวหยางอวินฉีฆมวดคิ้วแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว ภาพตรงหน้าเป็นบุรุษหล่อเหลาไร้ที่เปรียบ กับหญิงงามลุ่มบ้านจมเมืองที่ยืนเคียงคู่กัน สองคนดูราวกับคู่สวรรค์สร้างและประทานมาให้อยู่ร่วมกัน แวตาเกรี้ยวกราดของชายหนุ่มมองไปยังคนทั้งคู่ สายตาในขณะนั้นลึกล้ำเกินกว่าจะคาดเดาได้...

หลังจากอาการตื่นตะลึงในคราแรก ยามนี้แวตาของหนานกงหลิววินกลับปรากฏร่องรอยความกังวลใจออกมา นิ้วเรียขาวเห็นข้อต่อของเขาลูบไล้บนใบหน้าของชูลั้ว สายตาที่มองมายังนางเต็มไปด้วยความกัลลัดกลุ้มและสงสารจับใจ “อันที่จริงลั้วลั้วคนก่อนก็งามมากอยู่แล้ว”

หนานกงหลิววินพยายามรวบรวมคำพูดขึ้นมา ก่อนจะเอ่ยข้อความที่คิดว่าถนอมน้ำใจอีกฝ่ายที่สุดออกมา “ข้าไม่เคยรังเกียจรูปโฉมของเจ้ามาก่อน

เลย ไฉนเจ้าถึงได้คิดสั้นเช่นนั้นกัน”

“หา?” ชูลั่วคิ้วกระตุก ไม่เข้าใจคำพูดของอีกฝ่าย

หนานกงหลิววินถอนใจออกมาด้วยความปวดใจ “กริติดีดลงบนไบหน้าคงเจ็บมากสินะ ทำไมต้องทำเช่นนี้ด้วย คนที่ซำรักก็มีแค่เจ้าเพียงคนเดียว ไม่ว่าเจ้าจะมีรูปโฉมเช่นไร ซำก็ยังรักเจ้าอยู่”

ในที่สุดชูลั่วก็เข้าใจความหมายที่แท้จริงที่หนานกงหลิววินพยายามเอ่ยอ้อมๆ ออกมาเสียที ชายหนุ่มคิดว่านางเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับเขา และเกิดความน้อยเนื้อต่ำใจในรูปโฉมตัวเองจนกระทั่งยอมผ่าตัดเปลี่ยนโฉมอย่างนั้นหรือ ประกายไฟร้อนแรงลุกโชนขึ้นในดวงตาของชูลั่วทันที

หนานกงหลิววินสะดุ้งโหยง เจ้าตัวทำท่าจะผละหนึ่แต่กลับถูกชูลั่วกระซกชายเสื้อเอาไว้ได้เสียก่อน “ท่านว่าใครผ่าตัดแปลงโฉม ฮี ไบหน้าซำเมื่อก่อนอัปลักษณ์นักหรือไรกัน”

“งดงาม งดงามมาก” ยามที่อยู่ต่อหน้าชูลั่ว องค์ชายจิ้นจอมอหังการก็ไม่ต่างอันใดกับลูกแมวตัวน้อย

ชูลั่วปล่อยอีกฝ่าย ก่อนจะแค้นเสียงฮึ่นๆ “ซำจะไปผ่าตัดแปลงโฉมได้อย่างไรกัน พุดจาเพื่อเจ้อเหลวไหล ซำจะบอกให้ท่านรู้เอาไว้ โฉมหน้าในเวลานี้เป็นโฉมหน้าแท้จริงของซำ ไบหน้าเมื่อก่อนคือไบหน้าที่ถูกอำพรางเอาไว้ก็เท่านั้น”

“เกิดอะไรขึ้น หรือว่าเจ้าถูกอำพรางไว้ด้วยอาคมแปลงโฉม” สมกับเป็นผู้รอบรู้กว้างอย่างหนานกงหลิววิน จากเงื่อนงำแค่เพียงนิดก็หาข้อสรุปได้อย่างตรงเป้า

“ฮืมฮึ!” ชูลั่วเลิกคิ้วให้อีกฝ่ายอย่างเหนือกว่า

“เพราะเหตุใดกัน” หนานกงหลิววินมีสีหน้าฉงน เขามองไบหน้างดงามชนิดลุ่มบ้านจมเมืองของชูลั่วด้วยสายตาประเมิน

ชูลั่วกอดอก ปรายตามองชายหนุ่มพลางเซียดคางขึ้นอย่างลำพอง นางเอ่ยออกมาเพียงเรียบๆ “อาจจะกลัวว่าซำจะโตมางดงามเกินไปกระมัง”



คำกล่าวนี้นั้นแม้จะยกย่องตัวเองยิ่งนัก ทว่าก็ไม่เกินความจริงเลยสักนิด จังหวะที่ซูลัว่เสร็จทำท่าภูมิอกภูมิใจอยู่นั้น ทันใดนั้นก็รู้สึกได้ถึงเงาดำที่เคลื่อน ภายใต้อ้อมเข้ามา วินาทีถัดมาหนานกงหลิววีนก็โอบร่างของนางเอาไว้ในอ้อมแขน

หนานกงหลิววีนกอดอีกฝ่ายแน่น ออกแรงหนักหน่วงเสียจนน่าตกใจ ทำเอาซูลัว่แทบทรุดล้มออกจากปอดจนหมดเกลี้ยง

“เบาหน่อย เบาหน่อย” นางไม่ได้รังเกียจการโอบกอดกับอีกฝ่ายต่อหน้าสาธารณชน แต่นางกังวลเรื่องความปลอดภัยในชีวิตมากกว่า

หนานกงหลิววีนหัวเราะแผ่ว วงแขนแข็งแกร่งเต็มไปด้วยกำลังค่อยๆ คลายออก ทว่ายังโอบรอบเอวบางของนางเอาไว้อย่างแสดงอำนาจและไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายเบี่ยงตัวหนีได้ เจ้าตัววางคางแนบไหล่หญิงสาว สูดกลิ่นหอมจางๆ จากเรือนร่างนั้น และสิ่งนี้เองที่ทำให้อารมณ์กลับมาสงบนิ่งได้อีกครั้ง

จากกันไปถึงสองปี ในที่สุดก็ได้โอบกอดอีกฝ่ายไว้ในอ้อมแขนเสียที่ไม่ใช่แค่ในความฝันอีกต่อไป ดีเหลือเกิน

บริเวณโดยรอบไร้สรรพเสียง บรรยาการอันเงียบสงบและคลุมเครือแผ่คลุมคลุ้งไปทั่วทุกอณู พอเห็นฉากตรงหน้า จื่อเหยียนก็ทำท่าจะผละออกไปอย่างรู้กาลเทศะ ทว่าตรงนี้...กลับมีคนไม่รู้กาลเทศะอยู่อีกหนึ่ง เขาผู้นั้นก็คือโอวหยางวีนนี่ ทันทีที่เห็นชายหนุ่มและหญิงสาวที่กำลังตระกองกอดกันคือนั้น เจ้าตัวก็หรีตาทที่มีแววประสงค์ร้ายลง มือทั้งสองข้างกำแน่นจนได้ยินเสียงกระดูกลั่นกรอบเปรี๊ยะประ๊ะ

“ปล่อยนาง” โอวหยางวีนนี่ก้าวพรวดๆ มาหยุดอยู่ตรงหน้าหนานกงหลิววีนและซูลัว่ที่กอดกันอย่างแทบไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา ดวงตาดำขลับคู่นั้นดูสงบนิ่ง แต่เป็นความสงบนิ่งก่อนที่พายุฝนจะโหมกระหน่ำ

หนานกงหลิววีนที่ดื่มด่ำอยู่ในห้วงความอบอุ่นอันเนียนยากจะถอนตัวถูกขัดจังหวะขึ้นในวินาทีนั้น ซึ่งนั่นก็ทำเอาชายหนุ่มไม่พอใจหนักขึ้น เขาค่อยๆ คลายอ้อมกอดจากซูลัว่ ก่อนจะดันนางไปอยู่เบื้องหลัง ไม่แม้แต่ว่าจะ



ยอมให้โอหยางอวี่นฉีได้มีโอกาสมองหน้าซูลัว

“พูดอีกครั้ง” หนานกงหลิวอวี่นยิ้มเอื่อยขณะมองโอหยางอวี่นฉี ทว่ารอยยิ้มของเขากลับไปไม่ถึงแววตา เพราะดวงตาคู่นั้นเย็นเยียบราวกับน้ำแข็ง หนานกงหลิวอวี่นในลักษณะนี้เต็มไปด้วยอำนาจและหยิ่งผยอง สีหน้าแข็งกร้าวไม่ยอมลงให้ผู้ใด

โอหยางอวี่นฉีรู้สึกเย็นยะเยือกขึ้นในใจอย่างบอกไม่ถูก แต่นอกจากจะไม่ถอยแล้ว เขากลับก้าวขึ้นมาข้างหน้าอีกหนึ่งก้าว

“ข้าบอกแล้วว่าข้ารู้จักลั้วลั้วมาก่อนท่าน ลั้วลั้วอยู่กับข้ามาก่อนท่าน คนที่ควรไล่หัวไปก็คือท่าน!” โอหยางอวี่นฉีหัวเราะหยันใส่หนานกงหลิวอวี่นอย่างไม่ยอมแพ้

ใบหน้าแดงมัวรู้ผู้ใดเปรียบของหนานกงหลิวอวี่นแข็งค้ำโดยพลัน พลั๊ก หนานกงหลิวอวี่นตอบโอหยางอวี่นฉีด้วยกำปั้นหนักหน่วง

โอหยางอวี่นฉีเตรียมพร้อมไว้ก่อนแล้ว เขาเตรียมใช้วิชาพรากกาย ทว่าความเร็วของตนกลับสู้หนานกงหลิวอวี่นไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึงถูกหมัดกระแทกเข้าที่ใบหน้าอย่างจัง โอหยางอวี่นฉีล้มลงกับพื้นเสียงดังโครม เลือดไหลรินออกมาจากมุมปาก สภาพดูกระเซอะกระเซิงเป็นอย่างยิ่ง ทว่าโอหยางอวี่นฉีนับได้ว่าเป็นชายชาติวีรชนหนึ่งเช่นกัน ชายหนุ่มไม่เพียงแต่ไม่แสดงอาการกริ่งเกรงออกมา เขากลับคลี่ยิ้มกว้าง คราบเลือดไหลออกมาจากมุมปาก ก่อนเลิกคิ้วให้ซูลัว ขณะที่ยิมฝีปากยกยิ้มขึ้นนั้นเอื้อนเอ่ยออกมา “ลั้วลั้ว หรือว่าเจ้าจะไม่ยกโทษให้ข้า ที่แท้เจ้าก็เป็นพวกใต้ใหม่ลืมนึกเสีย”

ซูลัวขมวดคิ้ว การกระทำเช่นนี้ของโอหยางอวี่นฉียิ่งทำให้หญิงสาวนึกดูแคลนยิ่งนัก

“อวี่นฉี ท่านยังมีหน้ามาเอ่ยคำพูดนี้ออย่างนั้นหรือ” ซูลัวหัวเราะหยัน

โอหยางอวี่นฉีตั้งใจเอ่ยคำพูดนี้ออกมาไม่ใช่เพราะต้องการจะยั่วยุคนางข่มขู่นางหรือ ในเมื่ออีกฝ่ายไม่หวาดหวั่นแม้จะต้องเปิดเผยเรื่องการข้ามมิติมา ถ้าเช่นนั้นนางจะต้องกริ่งเกรงอะไรอีกเล่า นางมีพลังยุทธ์ ทั้งยังมี



หนานกงหลิววินคอยปกป้อง แล้วไหนจะยังทำอาจารย์อีก ใครบ้างจะกล้าเป็นปฏิปักษ์กับนาง เป็นโอรหยางอวินนี่เองนั่นละ เขาจะไม่ใส่ใจเรื่องนี้จริงๆ อย่างนั้นหรือ

โอรหยางอวินนี่มองหนานกงหลิววินที่กำลังหมด ก่อนจะหันไปมองชูลั่วที่ขมวดคิ้วแน่น เจ้าตัวก็หัวเราะแผ่วๆ “ลั่วลั่ว ในใจของเจ้าไม่มีข้าแล้วจริงๆ หรือ”

ชูลั่วแค้นเสียงหยัน “โอรหยางอวินนี่ พอได้แล้ว”

โอรหยางอวินนี่ส่ายหน้าพลางหัวเราะเฟื่อน ใบหน้าขาวซีดราวหิมะ “ข้าตามหาเจ้าจนทั่วทั้งแผ่นดินกว่าจะได้พบเจอเจ้า แต่เจ้ากลับไม่ต้องการข้า...”

หัวใจชูลั่วบีบแน่น นางกตที่ตำแหน่งหน้าอกเอาไว้แน่น

หนานกงหลิววินหน้าตึง ราวกับมีเมฆหมอกทะมึนปกคลุมใบหน้าเอาไว้ สีหน้าของชายหนุ่มเขียวคล้ำชนิดแทบจะคั่นน้ำหมึกได้ บทสนทนาของทั้งคู่เผยความจริงอันแสนโหดร้ายเรื่องหนึ่งให้เขารู้ว่า ทั้งคู่เคยมีอดีตร่วมกันจริงๆ ลั่วลั่วของเขา นางเคย...

แวตาดุดันของหนานกงหลิววินปรายมองไปทางโอรหยางอวินนี่ ชายหนุ่มก้าวพรวดๆ ตรงเข้าไปหา แทบจะบีบคอโอรหยางอวินนี่ให้ตาย คนผู้นี้มันต้องตาย!

ทว่าโอรหยางอวินนี่กลับหัวเราะออกมา “ท่านกำจัดข้าได้ แต่กำจัดอดีตไม่ได้หรอก หนานกงหลิววิน ท่านคือผู้แพ้มาตั้งแต่ต้นแล้ว!”

ใบหน้าของหนานกงหลิววินราวกับเมฆดำทะมึน ฝ่ามือแข็งแกร่งทรงพลังของชายหนุ่มกำแน่นเข้าหากันทันที

โอรหยางอวินนี่กลับยิ้มเอื่อยอยู่เช่นนั้น รอยยิ้มของเขาเบ่งบานยิ่งกว่าบุปผาในฤดูใบไม้ผลิ “เด็กน้อยที่น่าสงสาร ยังไม่ทันได้ลืมตาดูโลก...”

เฝียะ! ชูลั่วสะบัดฝ่ามือไปที่หน้าโอรหยางอวินนี่อย่างแรง กำลังนั้น หนังกหน่วง แรงเสียดจนใบหน้าขาวของโอรหยางอวินนี่ขึ้นรอยฝ่ามือชัดเจนแทบจะในทันที

หยาดน้ำตาเอ่อล้นขึ้นในดวงตาของซูลัว นางฝั่งเรื่องนี้เอาไว้ในกันบังของหัวใจ มันเป็นเรื่องที่นางไม่อาจสัมผัสหรือแตะต้องได้ แต่โอวหยางอวินก็กลับกล้าเอ่ยขึ้นมา เขายอมทำทุกวิถีทางเพียงเพราะต้องการให้หนานกงหลิวอวินเกิดความริษยาขึ้นในหัวใจ

“อวินฉี! ข้าเสียใจจริงๆ เสียใจว่าทำไมถึงได้รู้จักคนจิตใจโหดชั่วเช่นเจ้า!” ซูลัวสูดลมหายใจลึก มือทั้งสองข้างกำแน่น

โอวหยางอวินจ้องมองซูลัว แวตาสบหนึ่งดวงแสงจันทร์ “ลัวลัว กลับไปกับข้าเถิด”

ลมหายใจของหนานกงหลิวอวินหยุดนิ่งโดยพลัน เขาจ้องมองโอวหยางอวินเหมือนอย่างไม่อยากที่จะเชื่อสายตา ก่อนจะเบนสายตานั้นไปที่ซูลัว

โอวหยางอวินที่สูดลมหายใจลึก จากนั้นจึงเอ่ยซ้ำๆ ขึ้นมาอีกครั้ง “ข้ารู้เส้นทางที่จะกลับไปได้ พวกเรากลับไปด้วยกันดีไหม”

หนานกงหลิวอวินขมวดคิ้วแน่นขึ้น แม้ว่าโทสะภายในใจจะโหมลุกโชน ทว่าชายหนุ่มก็ยังไม่ได้ลงมือกำจัดโอวหยางอวินฉีในทันที เพราะคำพูดของอีกฝ่ายยิ่งคลุมเครือเท่าไรก็ยิ่ง...ทำให้เขารู้สึกกลัวมากขึ้นทุกที

สายตาเร่าร้อนของโอวหยางอวินฉีจับจ้องไปที่ซูลัว แวตาดำเต็มไปด้วยความคาดหวังและความกดดันมหาศาล

แต่ซูลัวทำเพียงแค่นั่งลงเหยียดขาที่มองกลับไป แวตาสบของนางเย็นเยือก ไม่เอ่ยคำใดออกมาสักคำ ในดวงตาคู่นั้นเหมือนทะเลทรายเปลี่ยวร้างที่สงบนิ่งไร้ความเคลื่อนไหว

บริเวณโดยรอบเงียบสนิท

หนานกงหลิวอวินนั่งงอไปทั้งกาย เขาถอยหลังไปสองสามก้าว วินาทีนั้นชายหนุ่มรู้สึกตัวเองเป็นส่วนเกิน รวกับว่าชายหนุ่มหญิงสาวสองคนตรงหน้าอยู่ในโลกใบเดียวกัน ขณะที่เขาถูกกันออกให้เป็นคนนอก เพราะตระหนักขึ้นมาเช่นนี้เอง ทำให้หนานกงหลิวอวินเต็มไปด้วยความกระสับกระส่ายและความหวาดกลัวในใจ

สายตาคมกริบดูใบมีดน้ำแข็งของหนานกงหลิววันปรายมองไปยัง  
ชูลั่วอย่างไรซึ่งความปรานี ประหนึ่งว่าจะฉีกทั้งร่างกายนางออกเป็นชิ้นๆ

ชูลั่วเกิดลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นในใจทันที

“หนานกง...” ชูลั่วจุดมืออีกฝ่ายเอาไว้ พยายามจะอธิบายความจริง

ทว่าทันทีที่อ้าปาก นางกลับพูดอะไรไม่ออก ไม่รู้ว่าควรจะอธิบายเช่น  
ไร... เพราะเรื่องราวเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนจริงๆ แม้ว่าจะเป็นเรื่อง  
ในภาพก่อนก็ตามที

หนานกงหลิววันมองชูลั่วด้วยแวตาดำเย้นเยือก เขากำลังรอให้นาง  
เอ่ยปากอธิบาย ขอแค่นางปฏิเสธ เขารับรองว่าจะยอมเชื่อหมดใจ สีหน้าของ  
หนานกงหลิววันนิ่งเรียบ ทว่าแฝงไปด้วยความหวังและแวววิงวอนอยู่ในที่

เหมือนมีก้อนอะไรบางอย่างจุกอยู่ที่ลำคอของชูลั่ว เจ้าตัวรู้สึกกดดัน  
ราวกับถูกทับเอาไว้ด้วยภูเขาไท่ซาน ใจอยากจะพูด ทว่ากลับพูดไม่ออก

ทั้งคู่ได้แต่มองกันเงียบๆ อยู่แบบนั้น เวลาล่วงผ่านไปเรื่อยๆ ความหวัง  
และแวววิงวอนในดวงตาของหนานกงหลิววันก็ถูกแทนที่ด้วยความผิดหวัง  
และหมดหวัง

ชูลั่วสุดลมหายใจลึก ตอนที่ทำท่าจะอธิบายนั่นเอง หนานกงหลิววันก็  
กระซกแซนนางอย่างแรงด้วยพลังมากมายมหาศาล จนกระตุกข้อมือของ  
หญิงสาวแทบจะป่นปี้ หนานกงหลิววันกระซกตัวชูลั่วพลางหมุนตัวกลับแล้ว  
ก้าวร้าวๆ ออกไป ชายหนุ่มก้าวเดินอย่างรวดเร็ว เร็วเสียจนชูลั่วเดินตามไม่ทัน  
จนกระทั่งต้องวิ่งเหยาะๆ แทน จื่อเหยียนมองหนานกงหลิววันลากตัวชูลั่ว  
ไปอย่างเงียบๆ ก่อนที่เจ้าตัวจะถอนใจออกมา ช่างเถิด เรื่องของคนรักกัน นาง  
ไม่สอต่อมือเข้าไปยุ่งด้วยจะดีกว่า กลับไปฝึกฝนตัวเองที่เมืองเลี่ยนอวี่ก่อนก็  
แล้วกัน โลกภายนอกน่าเบื่อซะมด

จังหวะที่จื่อเหยียนทำท่าจะหมุนตัวผลไป นางก็เห็นโอวหยางอินฉี  
กระเถือกระแสนขึ้นจากพื้น จื่อเหยียนปรายตามองอีกฝ่ายด้วยสายตารังเกียจ  
“ชายชู้ ชอบบ่อนทำลายความสัมพันธ์ของผู้อื่น!”

มูมปากโอวหยางอวินฉียกขึ้นนิดๆ ก่อนจะหมุนตัวกลับไปอย่างไม่ไยดี  
อีกฝ่าย

“นี่ โอวหยางอวินฉี ข้าขอเตือนท่านเอาไว้ ลั้วลั้วเป็นคนของศิษย์พี่สาม  
ท่านจงจำเอาไว้ให้ดี!” จื่อเหยียนทำเอาพลางตะโกนใส่แผ่นหลังของโอวหยาง  
อวินฉีด้วยความขุ่นซึ่ง

โอวหยางอวินฉีชะงักไปนิด ก่อนจะยกมือขึ้นโบกด้วยท่าทางสง่า “หาก  
ความสัมพันธ์มันคงแล้วไซ้ ผู้ใดก็มีอาจบ่อนทำลายได้”

พูดจบก็เยื้องย่างจากไปอย่างผ่าเผย ทั้งจื่อเหยียนที่ยืนตัวแข็งทื่อ  
ทำหน้าที่เหมือนคนท้องผูกเอาไว้เพียงลำพัง หญิงสาวกำหมัดแน่น อยากจะชด  
กำปั้นใส่โอวหยางอวินฉีให้ตายๆ ไปเสีย ชายชู้! ไร้ยางอาย! เซอะ!

โอวหยางอวินฉีที่ทำท่าโยเยยามที่อยู่ต่อหน้าจื่อเหยียน พอหันหลังกลับ  
ในมุมที่ไม่มีผู้ใดมองเห็น ชายหนุ่มก็เผยสีหน้าอ้างว้างออกมา

เขามองเบื้องหลังของหนานกงหลิวอวินและซูลั้วที่เดินจากไปด้วยกัน  
ดวงตาฉายแววสับสน ทั้งริษยาชิงชัง ทั้งหดหู่เจ็บปวด สุดท้ายอารมณ์ทั้งหมด  
ก็ก่อเกิดเป็นความคิดที่ว่า “ลั้วลั้ว เจ้าต้องเป็นของข้า โอวหยางอวินฉี!  
หนานกงหลิวอวิน ข้าจะรอวันที่เจ้ามาคุกเข่าอยู่ตรงหน้าข้า!”

โอวหยางอวินฉีรู้ว่าเวลานี้เขายังไม่ใช่คู่ต่อกรของหนานกงหลิวอวิน  
วันนี้หนานกงหลิวอวินไม่สังหารเขาก็เพราะตะลึงงันไปกับข่าวที่ได้รับรู้เสียก่อน  
หากอีกฝ่ายได้สติขึ้นมาเมื่อไร เขาก็คงไม่โชคดีแบบนี้อีก เพราะแบบนี้เขาถึง  
ต้องพยายามฝึกฝนวิชาให้จงหนัก!

**หนานกงหลิวอวินเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดแทบขาดสติ** เขา  
กระซกตัวซูลั้วให้เดินไปด้วยกันอย่างรวดเร็ว ส่วนจะไปทีใดนั้น แม้แต่ชาย  
หนุ่มเองก็ยังไม่รู้ตัว สองเท้าเคลื่อนไหวราวอยู่บนเมฆา รวดเร็วอย่างชนิดไม่  
น่าเชื่อ ไม่นานก็เข้าไปอยู่ใจกลางภูเขาลึก

ซูลั้ววิ่งชนิดหายใจแทบไม่ทัน ทว่าหนานกงหลิวอวินที่ไฟโทสะลุกโชน



นั้นน่ากลัวยิ่งนัก ใบหน้าของเขาดูตื่น รวากับปีศาจที่เดินออกมาจากสมรภูมิเลือด รังสีสังหารคุกรุ่น ความอ่อนโยนทั้งหมดที่มีปลาสนาการหายไปจนสิ้น ชายหนุ่มในยามนี้ทำให้ Чуลวักใจจนเหงื่อออกแตกพลั๊ก

หนานกงหลิววีนมุ่งตรงไปข้างหน้าเรื่อยๆ สีหน้าทะมึนแทบจะคันน้ำหมึกออกมาได้ ชายหนุ่มไม่สนใจว่า Чуลวักจะตื่นนอนอย่างไร กำลังนั้นทั้งหนักหน่วงและแข็งแกร่งจนข้อมือของ Чуลวักที่ถูกยึดเอาไว้แทบจะปริแตก นางเอ๋อขึ้นแผ่วๆ “หนานกงหลิววีน เบาหน้อยได้ไหม”

ใบหน้าของหนานกงหลิววีนเหมือนถูกปกคลุมด้วยเกล็ดหิมะ รังสีอำมหิตแผ่ออกมารอบกาย ชายหนุ่มไม่เพียงแต่ไม่หยุดฝีเท้า เขากลับเร่งความเร็วมากขึ้นกว่าเดิม! ทั้งจุดทั้งลากจน Чуลวักเกือบจะล้มคะมำ หนานกงหลิววีนในแบบนี้ นางควรจะปลอบใจเขาอย่างไรดี Чуลวักรู้สึกปวดหัวหนักขึ้นกว่าเดิม

ไม่รู้ว่าจะเดินกันไปนานเท่าไร ในที่สุดหนานกงหลิววีนก็หยุดลงริมลำธารแห่งหนึ่งกลางป่าลึกที่มีต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าขึ้นระกครึ้ม รังสีแห่งความชุ่มชื้นอึมครึมยังคงแผ่ซ่านออกมาจากแผ่นหลังนั้น เติบโตด้วยไอสังหารที่ผู้คนมิอาจเข้าใจได้

Чуลวักไม่ได้เอื่อยอะไรออกมา นางทำเพียงแค่มองอีกฝ่ายอยู่เช่นนั้น ทันใดนั้นหนานกงหลิววีนก็หมุนตัวกลับมา ก่อนจะกดร่างของหญิงสาวเอาไว้กับต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าขนาดสิบคนโอบ สีหน้าของเขาด่าทะมึน เจ้าตัวยกมือข้างหนึ่งขึ้นบีบปลายคาง Чуลวัก “ Чуลวัก เจ้าทนเหงาไม่ได้เชียวหรือไร เวลาเพียงสองปีเท่านั้นเจ้าก็คบ Чуลวักชายเสียแล้ว”

แววตาของหนานกงหลิววีนฉายประกายอันตราย เข้มโมโห ไร้ความปรานี ขณะที่ Чуลวักพยายามจะอธิบาย “เรื่องนี้ไม่ใช่อย่างที่ท่านคิด...”

หนานกงหลิววีนจ้องมอง Чуลวักพลางเอ่ยออกมาที่ละคำด้วยน้ำเสียงดุร้าย “ถ้าไม่ใช่อย่างที่ข้าคิด ถ้าเช่นนั้นเป็นอย่างไรกัน เจ้าไปคบหากับไออหฺยงอวี่นนี่ตั้งแต่เมื่อไรกัน พูตมา!” หนานกงหลิววีนแทบจะเอ่ยสองคำสุดท้าย

ออกมาด้วยน้ำเสียงตวาด

ไม่ไกลออกไป แม่หมีตัวหนึ่งกำลังพาลูกน้อยทั้งสองตัวของมันออกมาเดินเที่ยว แต่เพราะพลังเสียงของหนานกงหลิววินทำให้เจ้าหมีเคราะห์ร้ายทั้งสามตัวระแวกเล็ดออกมาและเสียชีวิตคาที่ทันที

ซูว์รู้สึกลัวหวาดกลัวในใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน นางซ่งกิงไปครู่ ก่อนจะมองอีกฝ่ายด้วยสายตาสงบ “อวินนี่ เขา...”

“อวินนี่! เจ้าเรียกเขาว่าอวินนี่!” ไม่รอให้ซูว์ทันได้เอ่ยจบ หนานกงหลิววินก็ตวาดลั่นขึ้นมาอีกครั้ง “เจ้าเรียกเขาอย่างสนิทสนมถึงเพียงนั้นแล้วข้าเล่า!” หนานกงหลิววินบีบไหล่ระฆังของซูว์แน่นด้วยความเกรี้ยวกราด

“โธ้ย! เจ็บ ป่วยนะ!” ซูว์รู้สึกลัวว่าแขนของนางกำลังจะขาดออกจากไหล่ไปแล้ว “หนานกงหลิววิน ป่วยข้าเดี๋ยวนี้!” ความโกรธซึ่งปรากฏขึ้นในดวงตาของซูว์

“เจ้าเรียกข้าว่าหนานกงหลิววิน แต่กลับเรียกเขาว่าอวินนี่?” จู่ๆ หนานกงหลิววินก็หัวเราะพืดเผื่อนขึ้นมา เขาปล่อยซูว์เป็นอิสระ สายตาที่มองนางดูซึมเศร้าเต็มที่ “ซูว์ ถามใจเจ้าดูเถิด เจ้าทำผิดต่อข้าหรือไม่”

หนานกงหลิววินในยามนี้ทำให้ซูว์แทบจะยอมจำนน นางคิดจะอธิบายให้เขาฟังอีกครั้ง “ข้าไม่เคยทำเรื่องใดที่ผิดต่อท่าน! ท่านอย่าอะอะไว้วายจะได้ไหม”

“ข้าอะอะไว้วาย? ซูว์ เจ้าพูดออกมาได้นะ” แว่ตาของหนานกงหลิววินมีแต่ความเจ็บแค้นขณะที่ชี้หน้าซูว์

ซูว์รู้สึกลัวศีรษะของนางขยายใหญ่ขึ้นในทันที ตัวนางเองก็ไม่ถนัดเรื่องจัดการปัญหาด้านความสัมพันธ์มาแต่ไหนแต่ไร ช่วงตอนนี้หนานกงหลิววินยังโมโหเสียขนาดนี้อีก แล้วนางควรจะทำเช่นไรดี ซูว์รู้สึกลัวว่ายิ่งพูดก็เหมือนยิ่งผิด เพราะแบบนี้เจ้าตัวยเลยเลือกที่จะเงียบแทน ทว่าความเงียบของนางกลับทำให้หนานกงหลิววินแทบเป็นบ้า

“เจ้ายอมรับแล้วสิท่า” สายตาของหนานกงหลิววินดูเจ็บปวดทรมานที่

กริดลงในหัวใจชั่วลั่ว

“ยอมรับอะไรกัน” ชูลั่วเซิดไปหน้าเล็กๆ ของนางขึ้น แวตาคายความ  
ดิ่งตัน

“พูดมา! เจ้าเริ่มคบชู้ผู้ชายตั้งแต่เมื่อไรกัน” หนานกงหลิววินบีบคาง  
ชูลั่วอย่างแรง เปลวไฟลุกโชนขึ้นในดวงตา “พูดมา!”

ตั้งแต่ที่ได้รู้จักนางมา เขาก็สืบเสาะข้อมูลของนางตั้งแต่เล็กจนโต ทว่า  
ข้อมูลทั้งหมดที่มีนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับโอวหยางอวี่นฉี่ผู้นี้เลยแม้แต่คนเดียว  
แต่โอวหยางอวี่นฉี่กลับเอ่ยปาวๆ ว่าเขากับชูลั่วยังมีเยื่อใยต่อกัน ถึงขนาดพูด  
ถึงเรื่องลูก...เรื่องนี่เองที่ทำให้หนานกงหลิววินผู้เยือกเย็นมาโดยตลอดรู้สึก  
ว่าโลกทั้งใบกำลังจะถล่มทลายลงมา

“ข้าไม่ได้ทำแบบนั้น!” ชูลั่วปฏิเสธออกมาอย่างเด็ดขาด

“ไม่ได้ทำ? ถ้าเช่นนั้นตอนที่เขาพูดเรื่องนี้ ทำไมเจ้าถึงไม่ปฏิเสธ ตอนนั้น  
เจ้ากลับบอกข้าว่าเจ้าไม่ได้ทำเยี่ยงนั้น!” หนานกงหลิววินไม่เชื่อ

“ข้า...” ชูลั่วปวดหัวตุ้บๆ ขึ้นมา นางต้องพูดอย่างไรอีกฝ่ายถึงจะไม่  
โกรธกัน เรื่องของอวี่นฉี่เป็นเรื่องในอดีต นางคิดไม่ถึงด้วยซ้ำว่าจะต้องมาเจอ  
เขากี่ครั้งในภพนี้ หนานกงหลิววินจะเชื่อเรื่องข้ามมิติกาลเวลาอย่างนั้นหรือ  
ซ้ำเรื่องที่นางเคยคบหากับอวี่นฉี่ในภพก่อนก็เป็นเรื่องที่ไม่อาจจะปฏิเสธได้...

ชูลั่วรู้สึกขัดแย้งในใจเป็นอย่างมาก นางไม่รู้ว่าควรจะเริ่มจากตรงไหน  
ดี สายตาดุดันของหนานกงหลิววินจ้องมองนาง แวตาคมกริบดุจเหยี่ยวใน  
ยามราตรีจับหนึ่งที่นางไม่ละไปไหน เวลาแต่ละวินาทีผ่านไปเรื่อยๆ เขากำลังรอ  
ให้นางอธิบายออกมา ทว่านางกลับไม่มีอะไรจะพูด

หนานกงหลิววิน...นามนี้แฝงไปด้วยความโหดเหี้ยม กระหายเลือด  
ดุร้าย ทว่าไม่เคยเลยสักครั้งที่ชายหนุ่มจะแสดงด้านเหล่านี้ออกมาให้ชูลั่วเห็น  
เขายกให้นางเป็นสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดมาแต่ไหนแต่ไร ยอมปกป้องนางอย่างสุดชีวิต  
ทว่าตั้งแต่วันแรกที่ได้รู้จักกันจนถึงตอนนี้ สิ่งที่หนานกงหลิววินชิงชังมากที่สุด  
ก็คือชูลั่วเอาแต่สงวนที่ทำอยู่แบบนั้น ไม่ว่าเขาจะพยายามเข้าไปใกล้นางมากเพียง



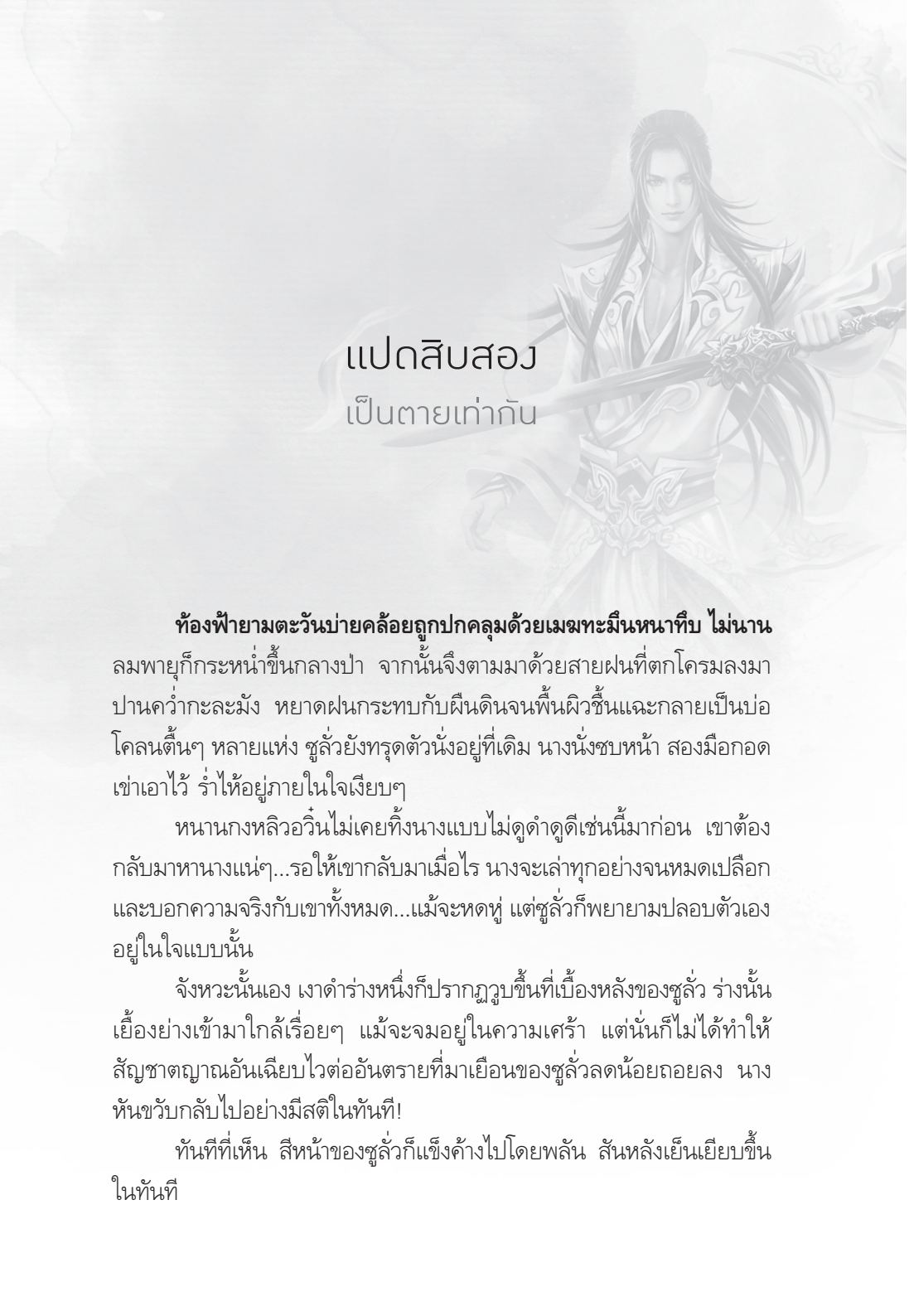
ไร ไม่ว่าจะสร้างบั้งบั้งหรือยั่วเพียงไหน แต่นางกลับไม่หวั่นไหวเลยสักนิด ไม่มีใครรู้ว่าหนานกงหลิววันต้องเจ็บปวดใจแค่ไหนยามที่ต้องพบกับท่าทีเช่นนี้จากอีกฝ่าย

เขาไม่ใช่เทพ ไม่ใช่เซียน หนานกงหลิววันก็เหนื่อยเป็นท้อเป็นเช่นกัน ชูลัว่ใคร่ครวญอยู่นาน สุดท้ายก็ทำได้ในที่สุด นางสูดลมหายใจลึก ตั้งใจว่าจะค่อยๆ เล่าเรื่องราวในภพก่อนให้หนานกงหลิววันฟังช้าๆ อีกฝ่ายจะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่ แต่นางก็จะเล่าให้ฟังทั้งหมด ทว่าชูลัว่ยังไม่ทันได้เอ่ยปาก ทันใดนั้นหนานกงหลิววันก็เหวี่ยงชูลัว่ไปอีกทาง ก่อนจะหมุนตัวแล้วก้าวยาวๆ จากไป ทิ้งชูลัว่เอาไว้กลางป่าทึบไร้ผู้คนเพียงลำพัง

“หนานกงหลิววัน!” พอเห็นอีกฝ่ายผละหนีไปในพริบตาแบบนี้ ชูลัว่ก็ตะโกนไล่หลังเสียงดัง แต่ไม่ว่านางจะตะโกนเท่าไร อีกฝ่ายก็ไม่ยอมหันกลับมา เขาเดินก้าวพรวดพราดออกไปอย่างแน่วแน่มิได้คิดจะหวนกลับมาอีก ปล่อยนางเอาไว้ตรงนั้นด้วยความเดียวดาย

ชูลัว่รู้สึกหดหู่เป็นที่สุด ไหนบอกว่ารักนาง ไหนบอกว่าจะไม่ทอดทิ้งนาง อย่างไรก็ตาม สุดท้ายก็ทิ้งนางไปอย่างไม่ไยดี คนโกหก ที่ผ่านมาก็เป็นแค่คำลวงทั้งนั้น! น้ำตาเม็ดโตร่วงผละมาตามใบหน้า ไม่ว่าจะห้ามเท่าไรก็ไม่ยอมหยุดไหล บริเวณหน้าอกที่ตั้งของตำแหน่งหัวใจปวดแปลบ ปวดเสียดแทบจะเดิ่้นตาย ชูลัว่ทรุดตัวลง สองมือกอดตัวเองไว้แน่น แน่นขึ้นเรื่อยๆ

ยามนั้น...น้ำตาของนางไหลรินราวกับหยาดฝน



## แปดสิบสอง เป็นตายเท่ากัน

ห้องฟ้ายามตะวันตกย่นป้ายคล้อยถูกปกคลุมด้วยเมฆทะเลสีเทาหิบบ ไม่นาน  
ลมพายุก็กระหน่ำขึ้นกลางป่า จากนั้นจึงตามมาด้วยสายฝนที่ตกโครมลงมา  
ปานคว่ำกะละมัง หยาดฝนกระทบกับผืนดินจนพื้นผิวชื้นแฉะกลายเป็นบ่อ  
โคลนตื้นๆ หลายแห่ง ชูลิ้วยังทรุดตัวนั่งอยู่ที่เดิม นางนั่งซบหน้า สองมือสอด  
เข้าเอาไว้ ร่ำให้อยู่ภายในใจเสียบๆ

หนานกงหลิววีนไม่เคยทิ้งนางแบบไม่ดูคำดูดีเช่นนั้นมาก่อน เขาต้อง  
กลับมาหานางแน่ๆ...รอให้เขากลับมาเมื่อไร นางจะเล่าทุกอย่างจนหมดเปลือก  
และบอกความจริงกับเขาทั้งหมด...แม้จะหุดหู่ แต่ชูลิ้วก็พยายามปลอบตัวเอง  
อยู่ในใจแบบนี้

จังหวะนั่นเอง เเงดำร่างหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่เบื้องหลังของชูลิ้ว ร่างนั้น  
เยื้องย่างเข้ามาใกล้เรื่อยๆ แม้จะจมอยู่ในความเศร้า แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้  
สัญชาตญาณอันเฉียบไวต่ออันตรายที่มาเยือนของชูลิ้วลดน้อยถอยลง นาง  
หันขวับกลับไปอย่างมีสติในทันที!

ทันทีที่เห็น สีหน้าของชูลิ้วก็แข็งค้างไปโดยพลัน ล้นหลังเย็นเยียบขึ้น  
ในทันที

ผู้ที่อยู่ตรงหน้าคลุมกายเอาไว้ด้วยชุดคลุมสีดำทั้งตัว รูปร่างออรชร  
อ่อนแอทำให้ชุดคลุมดูใหญ่เกินตัวขึ้นมา ศีรษะของคนผู้นั้นก็ถูกปกคลุมไว้  
ด้วยหมวกสีดำเช่นกัน ทว่ากลิ่นอายที่แผ่ออกมาจากร่างนั้นก็ทำให้ชุดลั  
ตระหนักได้ทันทีว่าอีกฝ่ายเป็นใคร หญิงสาวสุดลมหายใจเล็ก ก้าวถอยไปด้าน  
หลังโดยไม่รู้ตัว คนลึกลับยื่นมือเรียวยาวออกมาจับปลายหมวก จากนั้นก็ถอด  
ออก เผยให้เห็นใบหน้างดงามสะกดตา

เทพธิดาเยียนเซีย!

เทพธิดาเยียนเซียจ้องมองชุดลั แวตาเต็มไปด้วยความประสค์ร้าย  
สายตาดุดันร้อนแรงนั้นทำให้ชุดลัแทบจะไหม้เกรียมไปทั้งร่าง

ชุดลัถอยไปข้างหลังเรื่อยๆ เพราะนางมองเห็นความเคียดแค้นชิงชังใน  
แวตาของนางมารร้ายเยียนเซียได้อย่างชัดเจน ก่อนหน้านั้นนางหนีเอาตัวรอด  
มาได้ด้วยการขวางหินวิเศษใส่จนหน้าอกของอีกฝ่ายเป็นแผลฉกรรจ์ ตอนนั  
นางมารร้ายตามมาจนเจอตัวนาง แบบนี้ไม่ใช่เรื่องดีแน่!

นางมารร้ายเยียนเซียยกยืมเข็มเกรียมขึ้นที่มุมปาก ก่อนจะก้าวซ้ำๆ  
ตรงเข้ามาหาชุดลั

ชุดลัถอยหลังออกไปอีก

สายลมรอบด้านพัดกระหน่ำ ฝนเม็ดเล็กเม็ดใหญ่ตกกระหน่ำใบหน้า  
อย่างแรงจนรู้สึกเจ็บปวดไปหมด นางมารร้ายเยียนเซียยังคงเผยรอยยิ้ม  
อำมหิตอยู่เช่นนั้น

“นั่งตัวดี วันนี้ในปี่หน้าจะเป็นวันครบรอบวันตายเจ้า ตายเสียเถิด!”

ชุดลัร่อนรนขึ้นในใจ ทว่าสีหน้ายังสงบนิ่งดังเดิม “นางมารร้าย ไฉนเจ้า  
ถึงยังไม่ตายเพราะหินวิเศษอีกเล่า” ชุดลัแสวงหาเป็นยับย่นอีกฝ่าย

เรื่องนี้ถือเป็นแผลฉกรรจ์ทางใจที่รุนแรงที่สุดของเทพธิดาเยียนเซีย  
ทันทีที่ได้ยินคำพูดประโยคนั เจ้าตัวจึงแทบจะเผลอเข้าย้ำชุดลัให้ร่างของอีกฝ่าย  
แหลกเหลวคามือเลยทีเดียว

ชุดลัยกมือขึ้นห้าม “ช้าก่อน!”

“เห็นแก่ท่านอาจารย์ของเจ้า ว่ามา มีอะไรจะสงสัยอีก” ริมฝีปากของ เทพธิดาเยียนเซียสั่น เห็นชัดว่ายามนี้โทสะของนางบรรลุถึงขีดสุดแล้ว

ซูลัวหัวเราะเอื่อย “ท่านอาจารย์ข้า? นางมารร้าย ข้าส่งสารบอกท่าน อาจารย์ไปแล้ว”

“สารอะไรกัน” เทพธิดาเยียนเซียเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นในใจ

“คำสั่งเสียอย่างไรเล่า” ซูลัวบอกอีกฝ่ายอย่างตรงไปตรงมา “ถ้าข้าตาย ฆาตกรก็คือเจ้า นางมารร้าย!”

เทพธิดาเยียนเซียโมโหจนแทบคว้นออกหู! นางคิดไม่ถึงจริงๆ ว่านาง ตัวดีจะเจ้าเล่ห์ปานนี้ นางส่งสารไปให้หรงอวินเสียแล้ว! ทว่าเทพธิดาเยียนเซีย หาใช่คนเขลาไม่ นางใช้ชะฆลาดกลัวจนไม่กล้าลงมือเพราะคำขู่แบบนั้น เทพธิดาเยียนเซียแค้นเสียงหยัน “แล้วจะอย่างไรเล่า อาจารย์ของเจ้าก็ซัง น้ำหน้าเข้ามาแต่ไหนแต่ไร ในเมื่อทำให้เขารักข้าไม่ได้ ถ้าเช่นนั้นก็ให้เขาเกลียดข้า แทนก็แล้วกัน”

สีหน้าซูลัวแข็งค้างไปนิด นางมารร้ายผู้ที่มีความคิดวิปริตผิดมนุษย์มนา ทว่าไป จะเกลี้ยกล่อมคงไม่ง่ายจริงๆ วันนี้ต้องทำอะไรถึงจะเอาตัวรอดไป จากสถานการณ์นี้ได้ ตอนนี้นางตั้งใจจะถ่วงเวลาเอาไว้ แต่ว่า...หนานกง หลิวอวินจะกลับมาหานางจริงๆ อย่างนั้นหรือ

ไม่ได้ นางมารร้ายเป็นผู้มีพลังยุทธ์แข็งแกร่งในยุทธภพ หนานกงหลิว- อวินคงจะต่อกรกับอีกฝ่ายไม่ได้แน่ แบบนั้นเท่ากับหาเรื่องตายเปล่าชัดๆ...

เทพธิดาเยียนเซียเดินเข้าไปหาซูลัวที่ละก้าว มุมปากเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ที่แสนหิยมโหดออกมา

ซูลัวเองก็ถอยหลังไปที่ละก้าวๆ เช่นกัน จนกระทั่งท้ายที่สุดก็ไร้หนทาง หลีกหนี แผ่นหลังของนางแนบชิดอยู่กับต้นไม้โบราณอายุพันปีต้นหนึ่ง

เทพธิดาเยียนเซียหัวเราะหยันออกมา “ทำไม แกล้งถ่วงเวลารอให้คนรัก ของเจ้ามาช่วยอย่างนั้นหรือ”

ฝ่ามือข้างลำตัวของซูลัวกำเข้าหากันแน่น สัมกับเป็นนางมารร้ายเยียน-

เขียน “ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ไม่สามารถรอดพ้นสายตาของอีกฝ่าย!

เทพธิดาเขียนเขียนแค้นเสียงออกมา “ในเมื่อไม่มีสิ่งใดจะสูญเสีย ถ้าอย่างนั้นก็ตายเสียเถิด!” พุดจบก็วาดฝ่ามือขึ้นกลางหน้าอก ก่อนที่ลำแสงร้อนแรงเส้นหนึ่งจะปรากฏขึ้นและกลายเป็นผลึกแสงโปร่งใสอาบภาพรุนแรงในท้ายที่สุด ผลึกแสงนั้นทั้งร้อนแรงและเต็มไปด้วยรังสีอำมหิตที่ทำให้ผู้พบเห็นต้องรู้สึกขยาดเกรง

“นางมารร้าย! ต่อให้สังหารข้าแล้วได้อะไรขึ้นมาเล่า เจ้าก็ไม่มีวันเทียบเท่ากับแม่ของข้าได้อยู่ดี แม่แต่เล็บเท้าของนางเจ้าก็ยังเทียบไม่ได้!” ดวงตาของซู่วหวู่ทอประกายเย็นยะเยือก

เทพธิดาเขียนเขียนระเบิดโทสะออกมา “นั่งตัวดี! รนหาที่ตาย” ภายได้โทสะที่คุกรุ่นนั้น โอวิเศษก็ค่อยๆ แผ่ซ่านออกมาจากผลึกแสง

สีหน้าของนางมารร้ายเขียนเขียนเหี้ยมเกรียมขึ้นเรื่อยๆ ใกล้จะถึงเวลาตายอยู่แล้ว แต่นางตัวดีก็ยังไม่หยุดเล่นลูกไม้ จึงใจทำให้นางเดือดดาลขึ้นมาอีกครั้ง สมควรตายยิ่งนัก ผลึกแสงในมือเทพธิดาเขียนเขียนโถมออกไปเบื้องหน้าทันที ทั้งหนักหน่วงและเปี่ยมไปด้วยพลังมหาศาล

ซู่วหวู่ตาลง ในใจกระวนกระวายขึ้นมา วันนั้นเกรงว่านางคงจะไร้หนทางหนีเสียแล้ว สัญชาตญาณการเอาตัวรอดทำให้ซู่วหวู่รีบใช้มิติว่างเปล่าครอบกายของนางเอาไว้ทันที จากนั้นก็หมุนตัวแล้วทะยานหนีไปเบื้องหน้า

วืง วืง วืง! เสียงลมอื้ออึงพัดก้องอยู่ข้างหู นางเคลื่อนตัวผ่านต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าต้นแล้วต้นเล่า ซู่วหวู่เร่งความเร็วสูงสุดอย่างทุบสถิติที่เคยทำได้มาก่อน ทว่าเทพธิดาเขียนเขียนนับได้ว่าเป็นหนึ่งในผู้มียุทธอันไร้เทียมทาน มีหรือที่ซู่วหวู่จะพ้นเงื้อมมือของนางไปได้

ครืน! เสียงดังสะท้อนเลื่อนลั่น

ซู่วหวู่สัมผัสได้ถึงพลังหนักหน่วงราวกับภูเขาลูกใหญ่ที่โจมตีเข้ามายังเบื้องหลัง แรงโหมกระหน่ำที่ยากจะต้านทานไหว พลังอันร้ายกาจนี้แทบจะทำให้ลำธารบนภูเขาแปรเปลี่ยนเป็นสายน้ำ วินาทีนั้นจู่ๆ ซู่วหวู่ก็นึกถึงคำตรัส

ขององค์จักรพรรดิแห่งซีหลิงที่เล่าว่า ประมุขแห่งเมืองเลียนอวู้ผู้โกรธเกรี้ยวสามารถทำให้เนินเขาหิมะกลายเป็นสระสวรรค์ได้ในพริบตา

ร่างของซูลู่ถูกแรงปะทะลอยละลือออกไปไกล

พลั๊กๆ ร่างของหญิงสาวกระแทกเข้ากับพุ่มไม้และต้นไม้โบราณหลายต่อหลายต้น พลั๊กอันไร้เทียมทานนั้นทำให้นางกระเด็นออกไปไกลเป็นระยะทางหนึ่งพันเมตร ก่อนที่ร่างแบบบางจะล้มลงไปกองอยู่กับพื้น

เจ็บเหลือเกิน...ซูลู่รู้สึกว้าวตั้งแต่ที่ใช้ชีวิตมาในภพก่อนจนกระทั่งถึงภพนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่นางตกอยู่ในสภาพสะบักสะบอมที่สุด ศีรษะถูกกระแทกจนหน้ามืดตาลาย แขนขาชาไปหมดทั้งร่าง ซ้ายยังกระอักเลือดออกมาครั้งแล้วครั้งเล่า

นางมารร้ายเยียนเซียสกับเป็นหนึ่งในยอดฝีมือแห่งยุทธภพ ฝีมือนางร้ายกาจถึงเพียงนี้ ซูลู่สุดลมหายใจลึก จากนั้นก็พยายามพยุ่งตัวขึ้นมา ทว่าการเคลื่อนไหวนี้เองที่ส่งผลกระทบกับปอด ทำให้เจ้าตัวโอโฮลๆ ออกมาไม่หยุด

ซูลู่กระอักเลือดออกมาอีกสามครั้งถึงได้รู้สึกโล่งในอกขึ้นมา นางประคองร่างกับต้นไม้โบราณที่ถูกกระแทกจนลำต้นหักออกเป็นสองท่อน ก่อนจะทรงตัวขึ้นช้าๆ หญิงสาวเช็ดคราบเลือดที่มุมปาก ร่างกายโงนแงแทบจะทรงตัวไม่อยู่

ตอนนั้นเอง นางมารร้ายเยียนเซียก็ตามมาถึงพอดี แวตตาของเทพธิดาเยียนเซียแฝงความดูแคลน นางมองสภาพกระเซอะกระเซิงของซูลู่แล้วหัวเราะหยันออกมา “หึๆ ข้าคิดว่าคนอย่างเจ้าจะอดทนได้มากกว่านี้เสียอีก แต่กำลังเพียงครึ่งเดียวของข้า เจ้าก็ทนไม่ไหวเสียแล้ว”

ซูลู่พึงต้นไม้ ก่อนจะตอบกลับในอาการเย้ยหยันไม่ต่างกัน “เจ้าก็ดีแต่ชมเชยคนรุ่นศิษย์เช่นข้า...หากเก่งจริงก็ไปประลองกับท่านแม่ของข้าสิ!”

เทพธิดาเยียนเซียโมโหเสียจนคว้นแทบจะพุ่งออกจากร่าง เพลิงโทสะลุกโชติ นิ่งแพศยาเหยียนหวนเป็นเลียนหนามที่เสียดแทงอยู่ในส่วนลึกของ

หัวใจนาง นั่งตัวตึงตรงหน้ากลับเอาแต่พูดถึงอีกฝ่ายขึ้นมาอยู่ได้ จงใจปากเปลี่ยน  
หนามขึ้นนี้ให้ลึกมากขึ้นกว่าเดิม

“นั่งตัวตึง ในเมื่อรันทาที่ตายนัก ถ้าอย่างนั้นข้าจะสนองให้เจ้าเอง!”  
ใบหน้าของเทพธิดาเขียนเซียะเหี่ยมเกรียม แวตาดุดัน ทันใดนั้นฝ่ามือทมิฬก็  
ปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือของนาง ก่อนจะขยายใหญ่และยาวออกไปเรื่อยๆ จาก  
นั้นก็มีขนาดมหึมาราวกับภูเขาทั้งลูกก็ไม่ปาน!

นางมารร้ายเขียนเซียะบัดฝ่ามือ ฝ่ามือทมิฬก็เข้าปะทะชูลั่วในพริบตา  
วินาทีนั้นเกิดลมกระโชกแรง เสียงเสียดสีดังสะท้อนขึ้นกลางอากาศ

พอเห็นฝ่ามือทมิฬที่ลอยเข้ามาใกล้ ม่านตาของชูลั่วก็หริ่ง หนานกง  
หลิววิน ทานแค้นเข้ามาใกล้หรือไม่ ถ้าเช่นนั้นจงแค้นไปตลอดดีกว่ากัน  
ไม่ต้องกลับมาหาข้าอีกต่อไป รอยยิ้มที่มุมปากของหญิงสาวคล้อยกว้างขึ้น  
ทุกทีๆ

วินาทีนั้น ฝ่ามือทมิฬก็ปะทะโครมลงมา!

ครีหนน ภูเขาเขียนอวี่นทั้งลูกสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง

ชูลั่วถูกพลังปะทะจนลอยละลื้อไปไกล วินาทีที่ร่างของนางรับแรง  
กระแทกนั้น หญิงสาวก็หมดสติไปพร้อมกับความเจ็บปวด ตอนที่ร่างกายร่วง  
หล่นลงบนพื้นดินอีกครั้ง เจ้าตัวก็ไม่มีสติรู้สาอะไรอีกต่อไป

วินาทีที่ฝ่ามือทมิฬโจมตีเข้าใส่ชูลั่ว ลำแสงสีขาวก็ปรากฏบอบอกมาจาก  
อกเสื้อของนาง มังกรเทพน้อยพุ่งตัวทะยานเข้าใส่นางมารร้ายเขียนเซียะอย่าง  
รวดเร็ว เร็วเสียจนเห็นเพียงเงาจางๆ

เนื่องจากมัวแต่ให้ความสนใจทั้งหมดไปที่ชูลั่ว ทำให้เทพธิดาเขียนเซียะ  
ไม่ทันได้สังเกตเห็นเงาร่างสีขาวที่กำลังเข้ามาใกล้ พอรู้สึกตัวอีกครั้ง มังกรเทพ  
น้อยก็ทะยานมาอยู่ตรงหน้านางเสียแล้ว!

มังกรเทพน้อยพุ่งตัวเข้าใส่เทพธิดาเขียนเซียะ ตอนที่อีกฝ่ายกำลังคิดจะ  
กำจัดเจ้าสัตว์วิเศษตัวจิ๋วให้ดับดับไปเสีย มังกรเทพน้อยกลับเคลื่อนไหว  
ร่างกายอย่างปราดเปรียวว่องไว แค่ว่ามันก็กระโจนมาจับเข้าที่นิ้ว

หัวแม่มือข้างขวาของเทพธิดาเยียนเซียเสียแล้ว

แม้จะรอบคอบเพียงไหน แต่เทพธิดาเยียนเซียก็ยังพลั้งพลาดเฉยจุตอ่อนให้เหิน มังกรเทพน้อยอ้าปากแล้วกัดเข้าไปโดยแรง จากนั้นหัวแม่มือด้านขวาของนางมารร้ายเยียนเซียก็ถูกงับขาดออกจากกัน

นางมารร้ายเยียนเซียโกรธแทบคลั่ง เพราะหัวแม่มือข้างนั้นของนางสวมแหวนบันจือสีเขียวมรกตเอาไว้วงหนึ่ง แหวนวงนั้น...

“คายออกมาเดี๋ยวนี้!” นางมารร้ายเยียนเซียบรรลุนิสาสูงสุด นางบีบคอมังกรเทพน้อยแน่น

มังกรเทพน้อยถูกงับเข้าซี่ฟันห้อยหัวลง เทพธิดาเยียนเซียมีผลกำลังแข็งแกร่ง นางบีบคอมังกรเทพน้อยจนอีกฝ่ายลื่นจุกปาก ดวงตาทั้งสองข้างเหลือกกว้าง

“คายออกมา! ไม่เช่นนั้นข้าจะบีบคอเจ้าให้ตาย!” ใบหน้าของเทพธิดาเยียนเซียบิดเบือน ดวงตาแทบจะถลนออกมา

ดวงตาที่เคยวาวับกระจางใสของมังกรเทพน้อยบัดนี้กลับเต็มไปด้วยเส้นเลือด อู่เล็บแหลมคมของมันตะปบเข้าใส่ที่ข้อมือของนางมารร้ายเยียนเซียอย่างแรงจนเลือดไหลรินเป็นทาง เทพธิดาเยียนเซียโมโหจนใบหน้าคล้ำทะมึน นางจับเจ้ามังกรเทพน้อยฟาดเข้ากับก้อนหินอย่างแรง

เผ่าพันธุ์มังกรทั้งใจแคบและรักพวกพ้องเป็นที่สุด เทพธิดาเยียนเซียเชื่อว่าจะไม่รู้เรื่องนี้ ด้วยเหตุนี้นางจึงไม่ได้คิดจะเอาชีวิตมันเหมือนอย่างที่กระทำกับซูลัว มังกรเทพน้อยที่ถูกเทพธิดาเยียนเซียเหวี่ยงออกไปเต็มแรงจึงคอพับคออ่อน หดสติลงไปนอนในพริบตา

เทพธิดาเยียนเซียจ้องมองมังกรเทพน้อยด้วยความเคียดแค้น ถ้าเป็นไปได้นางก็อยากจะควั่นท้องมันแล้วหยิบแหวนบันจือสีเขียวมรกตวงนั้นออกมา แต่เนื่องจากกริ่งเกรงในอำนาจของเผ่าพันธุ์มังกร เทพธิดาเยียนเซียจึงไม่กล้าลงมือสังหารมังกรเทพน้อย แม้ว่าจะอยู่ในป่าเปลี่ยวที่รกร้างเช่นนี้ นางก็ยังไม่กล้า



เทพธิดาเยียนเซียทำได้เพียงคว้าตัวมังกรเทพน้อยขึ้นมาแล้วล้วงมือเข้าไปควานหาในปากของมัน ทั้งล้วงทั้งควาน รู้สึกสะอิดสะเอียนไปในคราเดียวกัน ทว่าหลังจากหาอยู่นาน นางกลับไม่เจออะไรสักอย่างเดียว

เกิดอะไรขึ้น แหวนบันจี้สี่เหลี่ยมรกตไม่มีทางสลายไปง่ายๆ เช่นนี้แน่ เทพธิดาเยียนเซียอดตระหนกไม่ได้ นางมองไปรอบด้านอย่างระแวงระวัง จากนั้นกริขเล่หนึ่งก็ปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือ

**หนานกงหลิววินจากไปด้วยความโกรธซึ่ง อันที่จริงตอนที่ก้าวออก**  
เดินมาได้เพียงสองก้าว ชายหนุ่มก็รู้สึกเสียใจขึ้นมาแล้ว ทว่าศักดิ์ศรีที่ค่าค่ออยู่บีบให้เขาก้าวไปข้างหน้าไม่หยุด ในใจของชายหนุ่มแอบคาดหวังว่าชูลั่วจะตามมาโถมกอดเขาเอาไว้จากด้านหลังและบอกความจริงกับเขาทั้งหมด ขอเพียงแค่นางยอมเย้ยปาก ไม่ว่านางจะพูดอะไรเขาก็เชื่อทั้งหมด ทว่าก็ได้เป็นเช่นนั้นไม่ อีกฝ่ายไม่ได้ทำอะไรเลยสักอย่างเดียว

สุดท้ายหนานกงหลิววินที่รู้สึกผิดหวังไปจนกระทั่งหมดหวังเลยเลือกที่จะจากไป ชายหนุ่มจากไปด้วยความรวดเร็ว แค่พริบตาก็เดินทางถึงภูเขากิกลูกที่อยู่ไกลออกไปถึงระยะสองร้อยลี้ จากนั้นก็ระบายความโกรธซึ่งที่อยู่ภายในใจออกมาจนหมด

บัดนี้ป่ารกทึบที่เดิมกินบริเวณสิบตารางลี้บนภูเขาแห่งนี้กลับราบเป็นหน้ากลอง ต้นไม้เก่าแก่โบราณทั้งหมดถูกถอนรากถอนโคนออกมาจนหมดสิ้น สัตว์อสูรที่อยู่ในพื้นที่ลี้ลี้พากันแตกตื่นหนีตายเอาตัวรอด ตัวไหนที่วิ่งช้าก็หลีกไม่พ้นน้ำมืออันเหี้ยมโหดของหนานกงหลิววิน

เทพเจ้าผู้ถูกกล่าวขานในตำนานเกรี้ยวกราดเมื่อใด ภัยภัยหายนะย่อมมาเยือน รังสีแห่งความเป็นราชันและเทพเจ้าอันสูงส่งแผ่ซ่านออกมาจากกายของหนานกงหลิววิน หลังจากระบายอารมณ์ออกไปจนสาแก่ใจ ชายหนุ่มก็เอนร่างพิงไปกับซากต้นไม้โบราณ สายตาวางเปล่าคู้้นเหม่อมองไปยังปลายท้องฟ้า

เจ็บปวด...นี่เป็นความรู้สึกที่หนานกงหลิววินไม่เคยสัมผัสมาก่อน ทว่า ยามนี้ความรู้สึกที่ว่ากลับปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขอย่างชัดเจน

พอนึกถึงซูลัว หัวใจของหนานกงหลิววินก็ปวดแปลบขึ้นมา ความรัก ความเอ็นดู ความผิดหวัง หมดหวัง... สุดท้ายหนานกงหลิววินทำได้เพียงคลี่ ยิ้มหย้นออกมาที่มุมปาก

แค่ระยะเวลาสั้นๆ เพียงสองปีเท่านั้น นางก็ทนความอ้างว้างไม่ไหว จนถึงขนาดลอบคบซูลูซายเสียแล้ว ซ้ายยัง...สตรีเช่นนี้มีอะไรคู่ควรให้เขามอบ หัวใจรักให้กัน ทว่าเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว แต่กลับเป็นเขาเองที่เอาแต่คิดถึงนาง ไม่หยุด ลบนางออกไปจากใจไม่ได้ ถึงขนาดยอมยกศักดิ์ศรีให้นางเอาไปเหยียบย่ำเล่นโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น

เขานึกช่างไร้ค่าแท้ๆ หนานกงหลิววินซัดกำปั้นลงกับพื้นด้วยความโมโห พริบตาพื้นดินบริเวณที่รับแรงปะทะเข้าไปก็ปริแตกออกราวกับใยแมงมุม กลายเป็นรอยแยกลึกเป็นทางยาว

จังหวะที่ชายหนุ่มซัดกำปั้น เป็นเวลาเดียวกับที่ฝ่ามือแรกของเทพธิดา เย็นเฉียบโจมตีเข้าสู่ลั่วพอดิบพอดี้ ด้วยเหตุนี้หนานกงหลิววินจึงไม่ได้รับรู้ ถึงความผิดปกติใดๆ จนกระทั่งพลังอันกล้าแข็งระลอกสองที่โหมกระหน่ำเข้ามา นั่นเองที่ทำให้เขาหลุดลุกขึ้นและเบนสายตาไปยังทิศทางนั้นในทันที

พลังหนักหน่วงมหาศาล พลังที่วุ่นซัดสาดมาจากภูเขาลูกนั้น! หนานกงหลิววินนึกถึงสารที่จื่อเหยียนเขียนบอกมาในนกระเรียนกระดาดโดยพลัน พวกนางกำลังถูกเทพธิดาเย็นเฉียบไล่สังหาร! วินาทีนั้นสีหน้าของหนานกงหลิววินก็เปลี่ยนไปทันที ชายหนุ่มพุ่งตัวเหาะลี้กลับไปยังภูเขที่เกิดขึ้นเสียงสะท้อนอย่างรวดเร็ว

ลั่วลั่ว! หนานกงหลิววินกำหมัดแน่น สายตามองกวาดไปทั่วอย่างร้อนใจ

ตอนที่หนานกงหลิววินไปถึง นางมารร้ายเย็นเฉียบกำลังล้วงแหวน ปันจื่อสี่เขียวมรกตคืนจากมังกรเทพน้อยอยู่พอดี้ ที่แท่นมังกรเทพน้อยวางแผน

เอาไว้ในใจนานแล้ว ตอนที่มันจับนิ้วของนางมารร้ายเยียนเซียเข้าไปนั้น แหวน  
นั้นจื่อที่วาก็ร่วงไปอยู่ในกระเปาะเสื้อของมันเรียบร้อยแล้ว เป็นกระเปาะใบเล็กๆ ที่  
 Чуล์เคยเย็บติดกับชุดของมัน เพราะเจ้ามังกรเทพน้อยหวงของกินเลยชอบเก็บ  
ทรัพย์สมบัติของมันเอาไว้ที่กระเปาะใบนั้นนั่นเอง

หลังจากที่เทพิดาเยียนเซียใช้เวลาพักใหญ่ไปกับการล้วงคอมังกรเทพ  
น้อย แต่ก็ไม่พบเจออะไร จังหะนั้นเองนางก็เลิบบ่ไปเห็นกระเปาะเสื้อบริเวณ  
หน้าอกของมังกรเทพน้อยที่นูนออกมานิดๆ ด้วยเหตุนี้เทพิดาเยียนเซียจึง  
ฉวยแหวนป็นจื่ออันแสนล้ำค่าของนางกลับคืนไปได้ จากนั้นเจ้าตัวก็เหวี่ยง  
มังกรเทพน้อยออกไปอย่างแรง แล้วเบนสายตากลับมาที่ Чуล์ตามเดิม

ก่อนหน้านี้ Чуล์ถูกฝ่ามือทรงพลังจากเทพิดาเยียนเซียปะทะใส่ถึงสอง  
ครั้งสองครา ครั้งแรกยังไม่เท่าไร เพราะมีมิติวางเปล่าครอบงำเอาไว้ และ  
ตัวนางเองก็ลอยตัวอยู่กลางอากาศ ช่วยลดทอนพลังที่โถมเข้ามาไปได้หลาย  
ส่วน แม้จะบาดเจ็บสาหัสแต่ก็ยังไม่ถึงแก่ชีวิต ทว่าการโจมตีครั้งที่สองของนาง  
มารร้ายเยียนเซียเต็มไปด้วยอาณภาพอันแข็งแกร่งไร้เทียมทาน ซ้ำยังปะทะเข้า  
ใส่ในระยะใกล้ Чуล์หมดหนทางหลีกเลี่ยง จะหลบก็หลบไม่พ้น เพราะเหตุนี้นาง  
จึงถูกพลังฝ่ามือกระหน่ำเข้าใส่อย่างจัง

ยามนี้ Чуล์นอนอยู่บนพื้น เลือดสดๆ ยังรินไหลออกจากมุมปากไม่หยุด  
ร่างกายของนางแน่นิ่ง ดูราวกับคนที่ไร้ลมหายใจ

ฝนยังเทกระหน่ำ เม็ดฝนตกกระหน่ำสู่ผืนดิน ใบหน้าที่ขาวซีดอยู่แล้ว  
ของ Чуล์ก็ยิ่งซีดจนแทบจะไร้สีสิ้นใดๆ ไม่มีสีเลือดเลยแม้แต่นิดเดียว

มุมปากของเทพิดาเยียนเซียเผยรอยยิ้มเย็นชา “เหยียนหว่า นัง  
แพศยา! เบิกตากูให้ดี ลูกสาวสุดที่รักของเจ้ากำลังจะตายแล้ว”

เวลานี้เทพิดาเยียนเซียจมอยู่ในห้วงภวังค์แห่งความทรงจำ แม้ว่าจะ  
ยิ้ม ทว่าใบหน้านั้นกลับบิดเบือนน่าหวาดกลัวขาดเกรง นางย่อตัวลงซ้ๆ คำว่า  
กริซซันมาเล่มหนึ่ง ก่อนจะกรีดไล่ไปบนใบหน้างดงามของ Чуล์

“ก่อนจะสังหารเจ้า ข้าจะทำลายใบหน้าของเจ้าเสียก่อน” สองสิ่งที่



เทพธิดาเยียนเซียซึ่งซังที่สุดในชาตินี้ก็คือผู้ที่มีรูปโฉมงดงามกว่านาง และใบหน้าของเยียนหว่า วันนั้นซูลัวครอบครองทั้งสองสิ่งเอาไว้ เพราะแบบนี้ โฉนเล่นางมารร้ายเยียนเซียจะไม่คิดแค้นชิงซังนางเล่า

กรีซในมือนางมารร้ายเยียนเซียทอประกายวาววับ ปลายกริชกดลึกเข้าไปบนใบหน้าโฉมของซูลัวที่ละนิดๆ ใบหน้าหนึ่งดงามเหนือคำบรรยาย เป็นใบหน้าเปี่ยมเสน่ห์ที่ดึงดูดให้เคลิบเคลิ้มไหลหลงตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้พบ

แววตาของนางมารร้ายเยียนเซียสาปประกายอำมหิต นางลงน้ำหนักกรีซไปบนใบหน้าซูลัว ด้วยพลังของนางมารร้ายเยียนเซีย แค่ครั้งเดียว... โฉมหน้าของซูลัวก็จะถูกทำลายลงในทันที

ซูลัวนอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น ลมหายใจรวยริน ดูราวกับพร้อมจะหมดลมและสิ้นใจลงได้ทุกเมื่อ นางไม่มีเรี่ยวแรงใดจะขัดขึ้น หินวิเศษของนางยามนี้แน่นิ่งอยู่ในมิติ เพราะครั้งก่อนมันช่วยนางปล่อยเพลิงออกมาเผานางมารร้ายเยียนเซียจนกระทั่งสิ้นฤทธิ์ ส่วนมังกรเทพน้อยก็ถูกนางมารร้ายเยียนเซียเหวี่ยงกระเด็นจนสลบไป จะเป็นหรือตายก็ยังไม่อาจรู้ได้

วินาทีที่เทพธิดาเยียนเซียกำลังจะลงมือนั้น!

“หยุด!” พลังเสียงสะท้านแผ่นดินลอยมาจากท้องฟ้าไกลลิบๆ เราดำร่างหนึ่งก็เหาะลือลวงมาจากชั้นเมฆา

ร่างของหนานกงหลิววินปรากฏขึ้นกลางอากาศ พลังลมจากฝ่ามือของเขาควบคุมการเคลื่อนไหวของเทพธิดาเยียนเซียเอาไว้ พลังอำนาจนั้นยิ่งใหญ่เกรียงไกรประดุจอสุนีบาตที่คำรามก้อง ก่อนจะซัดออกไปโจมตีใส่อีกฝ่าย ทว่าหนานกงหลิววินยังอยู่ห่างไกลจากเป้าหมายมากนัก ขณะที่กรีซของเทพธิดาเยียนเซียอยู่ห่างจากใบหน้าของซูลัวแค่เพียงนิดเดียวเท่านั้น

พอเห็นว่ามีคนมาช่วยซูลัว นางมารร้ายเยียนเซียก็เปลี่ยนใจ ในพริบตา นั้นเองสีหน้าของนางก็ดูกลับยากจะคาดเดาขึ้นมา ทันใดนั้นเจ้าตัวก็ยิ้มเหี้ยมเกรียมขึ้นที่มุมปาก มีคนยื่นมือเข้าช่วยนงตัวต๊องอย่างนั้นหรือ ดี! ดีมาก ถ้าอย่างนั้นก็สังหารให้หมด ถอนรากถอนโคนให้สิ้นซาก จากนั้นค่อยทำลายโฉมหน้า

ของนางเสี่ย!

พลั้งลมหจากฝ่ามือของหนานกงหลิววินแปรเปลี่ยนเป็นหนักหน่วงในพริบตา นางมารร้ายเขียนเซียรับรู้ได้ทันทีว่าพลังของอีกฝ่ายแข็งแกร่งไม่ธรรมดา แต่ก็ทำให้ยออดฝืนมือถึงขั้นที่จะทำให้นางชาเลื่องมองได้ ด้วยเหตุนี้ นางจึงใช้พลังเปิดส่วนต้านรับการโจมตีอย่างกะทันหันนั้นเอาไว้ ขณะที่พลังอีกสองส่วนก็ลงน้ำหนักไปบนกริชที่อยู่ในมือ!

รอยยิ้มมุมปากของเทพธิดาเขียนเซียเหี้ยมเกรียม กริชวาวแว่นเย็นเยียบจ่อเข้าไปที่คอหอยของซูลัวผู้ซึ่งสลบไสลไม่ได้สติ

หนานกงหลิววินที่เห็นเหตุการณ์ตรงหน้าก็แทบเข้าทรุดอยู่กลางอากาศ ชายหนุ่มที่เคยสงบนิ่งมาโดยตลอดบัดนี้กระวนกระวายชนิดที่ลมหายใจแทบจะแข็งค้างไป เขาเบิกตากว้างอย่างมีโหระทึก นัยน์ตาแดงก่ำไปด้วยเส้นเลือด ชายหนุ่มตัวดลั่นออกมา “หยุด!”

ลัวลัวของเขา...เขาเสาะแสวงหามาทั่วทั้งแผ่นดินกว่าจะได้พบสตรีเช่นนาง หนานกงหลิววินรู้สึกเหมือนขาทั้งสองข้างไร้อิสรภาพ ดวงตาพร่ามัวไปหมด

วันที่ที่ปลายกริชสัมผัสกับคอหอยของซูลัว ทันใดนั้นแถวล้วยเซียวสดเส้นหนึ่งก็ระเบิดออกมาจากร่างของซูลัว เสียงพริตดังสะท้อนขึ้น แถวล้วยอวบนหนักก็พันล้อมกริชเล่มนั้นเอาไว้อย่างเหนียวแน่นเป็นชั้นๆ

ต้นเชียงซือกลายพันธุ์แอบซ่อนซ่อนตัว มันเก็บพลังทั้งหมดเอาไว้เพื่อออกมารับมือในวินาทีวิกฤติสุดท้าย มันรู้ว่าพลังของตนนั้นยังห่างไกลจากนางมารร้ายเขียนเซียอีกหลายขุม เพราะแบบนี้มันเลยไม่ได้สะบัดแถวล้วยเพื่อปิดกริชในมืออีกฝ่ายออกไป แต่เลือกที่จะยอมเสี่ยงอันตรายด้วยการทอหุ้มกริชเล่มนั้นเอาไว้แทน

ต้องยอมรับว่าการกระทำของมันช่วยถ่วงเวลาเอาไว้ได้อีกนิด และนี่เองที่เป็นสาเหตุให้ซูลัวยังรักษาชีวิตของนางเอาไว้ได้

นางมารร้ายเขียนเซียไม่คาดคิดมาก่อนว่าเจ้าต้นเชียงซือกลายพันธุ์จะ

โผล่มาป่วนเอาในวินาทีสุดท้ายแบบนี้

“ต้นเชียงซือกลายพันธุ์!” เทพธิดาเยียนเซียคำรามลั่นอย่างเกรี้ยวกราด

สำหรับผู้ครอบครองธาตุไม้ ต้นเชียงซือกลายพันธุ์นั้นล้ำค่าอย่างมิอาจประเมินได้ ทว่าตัวมันกลับทำพันธสัญญาอมรับนั่งแพศยาซูลัวเป็นนาย ยามนี้เทพธิดาเยียนเซียอยากจะทำร้ายบริวารใส่สวรรค์เสียเหลือเกิน

ไฉนนางตัวซูลัวถึงได้โชคดียิ่งเพียงนี้ ไฉนจะครอบครองหินประหลาดที่เต็มไปด้วยพลังธาตุไฟอันแข็งแกร่ง แล้วไฉนจะยังมั่งกรเทพน้อยผู้สืบเชื้อสายมาจากเผ่าพันธุ์มังกร มิหนำซ้ำนางยังมีต้นเชียงซือกลายพันธุ์อีกด้วย! ต้นเชียงซือกต้นนี้เพิ่งจะกลายพันธุ์ในระยะแรก หากมันกลายพันธุ์ในระยะที่สองหรือระยะที่สามเมื่อไร...เทพธิดาเยียนเซียคิดแล้วก็ยิ่งรู้สึกอยากครอบครอง

สมบัติวิเศษของซูลัวเหล่านี้นั่นเองที่ทำให้เทพธิดาเยียนเซียตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะต้องกำจัดนางให้พ้นทาง ตอนนี้นซูลัวอายุยังน้อย แต่นางกลับได้ครอบครองสิ่งล้ำค่ามากมายถึงเพียงนี้ ต่อไปความสามารถของนางต้องทะยานอย่างจุดไม่อยู่นั่นเอง ใครจะรู้ว่าในอนาคตนางจะแข็งแกร่งไปได้ถึงระดับใด ยามนี้ในใจลึกๆ ของเทพธิดาเยียนเซียก็เริ่มรู้สึกกริ่งเกรงซูลัวขึ้นมา เพื่อเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม เทพธิดาเยียนเซียระเบิดพลังวิเศษออกมา เถววัลย์อวพนาเส้นนั้นก็ปรากฏกระจายกระจาย ก่อนจะกระเด็นลงสู่พื้นในทันที

เทพธิดาเยียนเซียปรายตามองต้นเชียงซือกลายพันธุ์ด้วยแววตาเฉยชา นางยกกริชขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะสาวเท้าเข้าไปใกล้ซูลัว

เวลานั้นเอง ร่างของหนานกงหลิววินก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าซูลัวแล้ว

“หยุดเดี๋ยวนี้!” หนานกงหลิววินคว้าระเบิดวิเศษลูกหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ สายตาของเขาดูร้าย แผ่รังสีอันตรายออกมาจากร่าง

เทพธิดาเยียนเซียเหลือบตาขึ้นมอง จากปลายหางตา นางมองเห็นระเบิดวิเศษสีแดงชาดในกำมือของหนานกงหลิววินได้อย่างชัดเจน และนั่นก็ทำให้ร่างกายแข็งแกร่งไปในพริบตา! ระเบิดวิเศษสีแดงเพลิงราวกับแสงตะวันอันเจิดจ้ายามสายัณห์

หลังจากที่พลังยุทธ์บรรลู่ขั้นลึบไปแล้วก็จะเข้าสู่พลังขั้นทเวะ ระเบิด  
วิเศษขั้นทเวะก็มีสี่ขั้นนี้

เทพิดาเยียนเขี่ยมองหนานกงหลิววินด้วยสายตาดึนตะลึง นางเก็บ  
กริชในมือลง ระเบิดวิเศษขั้นทเวะมีอาณาพ่ายากมาก เพราะฉะนั้นนางต้อง  
ระมัดระวังตัวให้จงหนัก

“ปล่อยนาง” น้ำเสียงของหนานกงหลิววินเย็นเยือกราวกับภูเขาน้ำแข็ง  
พ่นไฟ แต่ละคำที่เอื้อนเอ่ยออกมาเต็มไปด้วยความเย็นชา เวลานี้ใบหน้าคมลัน  
ที่ประดับด้วยเครื่องหน้าดงามนั้นเย็นยะเยือกและฉายรังสีอำมหิตออกมา

หนานกงหลิววินผู้สงวนท่าทีและไม่เผยแพร่ความรู้สึกมาแต่ไหน  
แต่ไร ยามนี้กลับบรรลู่โห่ขึ้นมาแล้วจริงๆ ดวงตาคมกริบดุจเหยี่ยวคู่หนึ่ง  
ทำให้เทพิดาเยียนเขี่ยอดลันสะท้านขึ้นในใจไม่ได้

หากจะวัดกันในเรื่องของพลังยุทธ์ ผู้อาวุธที่อยู่ในยุทธภพมานานอย่าง  
นางก็ย่อมต้องแข็งแกร่งกว่าอีกฝ่ายอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ  
เหตุใด ยามที่มองสบเข้ากับแววตาเฉยชาของหนานกงหลิววิน เทพิดา  
เยียนเขี่ยก็เกิดอาการขาดเกรงขึ้นมา

เทพิดาเยียนเขี่ยรู้ดีว่าในการต่อสู้ของผู้กล้า ใครที่พลาดกลั้วก็จะเป็น  
ฝ่ายพ่ายแพ้ตั้งแต่ยังไม่เริ่ม แวตาทำมหิตของนางจ้องมองหนานกงหลิววิน  
กลับไป ก่อนจะเอ่ยออกมาซัดที่ละคำด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน “อะไรกัน มา  
ช่วยคนรักอย่างนั้นหรือ”

เหตุการณ์ที่ซูลัวและหนานกงหลิววินทะเลาะกันก่อนหน้านี้อยู่ใน  
สายตาของนางทั้งหมดแล้ว

หนานกงหลิววินหรีตาลง สายตาที่มองอีกฝ่ายยังเย็นเยียบอยู่เช่นนั้น  
“ปล่อยนาง!” พอเห็นสีหน้าซัดเผือด ลมหายใจรวรินของซูลัว หนานกง  
หลิววินก็ปวดใจจนแทบทนไม่ไหว ทว่าใบหน้าของเขายังเย็นชาเช่นเดิม  
ไม่เผยความรู้สึกออกมาเลยแม้เพียงนิดเดียว

เทพิดาเยียนเขี่ยหัวเราะเยือก นางยื่นมือไปคว้ากระซอกตัวซูลัวขึ้นมา

ทันที แผ่นหลังชูล้วยซ่อนอยู่ด้านหลังของนาง ขณะที่กริชในมือของเทพธิดา  
เยียนเซียก็อยู่ห่างลำคอของหญิงสาวเพียงแค่ครึ่งนิ้ว

“ข้า-บอก-ให้-ปล่อย-นาง!” ดวงตาทนทานงหิ้วอวีนลึกล้ำดูจบบ่น้ำ  
แม้นิ่งสงบแต่ก็เต็มไปด้วยอำนาจอันน่าเกรงขาม

เทพธิดาเยียนเซียแค้นเสียงหัวเราะ “ส่งระเบิดพิเศษมาให้ข้า ไม่อย่าง  
นั้นข้าจะฆ่านางเสียเดี๋ยวนี้!”

แวตาทองหนานกงหิ้วอวีนทั้งเกรี้ยวกราดและคลุ้มคลั่ง ชายหนุ่มเอ่ย  
ออกมาช้าๆว่า “นางมารร้าย ชีวิตของเจ้ามีราคาสูงถึงเพียงนั้น เจ้ายินดีที่จะ  
ลงนรกไปพร้อมกับเราอย่างนั้นหรือ”

รอยยิ้มที่มุมปากของเทพธิดาเยียนเซียชะงักกึก คำพูดของหนานกง  
หิ้วอวีนไม่ต่างจากคนเสียสติ หากนางไม่ปล่อยชูล้วย ถ้าเช่นนั้นทุกคนก็ต้อง  
ลงนรกไปพร้อมกันทั้งหมด ระเบิดพิเศษชั้นหะวะมีอานุภาพรุนแรงพอที่จะฝัง  
พวกเขาทั้งสามคนลงได้ในคราวเดียวกัน เทพธิดาเยียนเซียเกิดลั้งเลใจขึ้นมา  
ทว่ากลับไม่เผยความรู้สึกออกมาทางสีหน้า นางได้แต่หัวเราะเสียงหยั่นเช่นเดิม  
“เจ้ารักนางมากมิใช่หรือ เจ้ายอมเห็นนางตายไปต่อหน้าต่อตาได้หรือไม่”

แวตาทนทานงหิ้วอวีนเย็นยะเยือก ชายหนุ่มมองไปยังชูล้วยที่อ่อนแรง  
เต็มที่ ก่อนจะสลัดมามองเทพธิดาเยียนเซียที่ทำท่าทางโอหังเป็นต่อ พลันนั้น  
เจ้าตัวก็ยิ้มมุมปาก รอยยิ้มที่เหมือนสายลมเอื่อยๆ ยิ้มที่ไม่ถึงดวงตา

“ล้วยล้วยกำลังจะไม่ไหวอยู่แล้ว” หนานกงหิ้วอวีนส่ายหน้าอย่างหดหู่  
“ข้า...ต้องไปเป็นเพื่อนนางแน่นอน” ชายหนุ่มหยุดไปครู่ ก่อนจะเอ่ยเนิบนาบ  
ขึ้นมาอีกครั้ง “ก็ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้าอย่างนั้นกำจัดศัตรูไปพร้อมๆ กันทีเดียว  
เลยแล้วกัน” พูดจบเขาก็รวบรวมพลังพิเศษชั้นแล้วถายทอดเข้าไปในระเบิด  
พิเศษ ระเบิดพิเศษชั้นหะวะลูกนั้นเหมือนถูกปลุกจากหลับใหลให้ฟื้นคืนชีพขึ้น  
ในทันที

สีหน้าของเทพธิดาเยียนเซียแข็งทื่อไปในบัดดล หากพลังของระเบิด  
พิเศษถูกปลุกขึ้นมาแล้วละก็ พวกเขาทั้งสามคนก็มีแต่หนทางตายเท่านั้น!



“ข้าก่อน” เทพธิดาเยียนเซีย่คิดไม่ถึงว่าหนานกงหลิววันจะบ้าคลั่งและไม่หวาดหวั่นสิ่งใดถึงเพียงนี้ โหดเหี้ยมกับผู้อื่นนั้นไม่น่าเกรงขาม แต่โหดเหี้ยมกับตนเองนี่สิที่เรียกว่าน่าหวาดกลัว หลังจากเอ่ยปากออกไป เทพธิดาเยียนเซีย่ก็รู้ทันทีว่าตนเองตกเป็นรองในการเจรจาครั้งนี้แล้ว

ทว่านางยังคงแค้นเสียงหยัน “ระเบิดพิเศษขึ้นทหะมีอาณูภาพรุนแรงนัก หากระเบิดขึ้นเมื่อใด อย่าว่าแต่พวกเราสามคนเลย ต่อให้เป็นภูเขายี่เย่นวันทั้งลูกก็ต้องถล่มราบเป็นหน้ากลอง”

หนานกงหลิววันมีสีหน้าสงบนิ่ง แววดาเหี่ยมเกรียม ดวงตาจ้องจ้องอยู่ที่เทพธิดาเยียนเซีย่โดยที่ไม่พูดอะไรออกมา

เทพธิดาเยียนเซีย่พ่นลมหายใจหนักหน่วงอย่างซู่ซึ่ง “ข้าจะมอบนังแพศยาซูลัวให้เจ้าก็ได้ แต่เจ้าจะใช้ระเบิดพิเศษลูกนั้นไม่ได้ ว่าอย่างไร”

ข้อเสนอของอีกฝ่ายตรงใจหนานกงหลิววันพอดี ชายหนุ่มวางแผนคำนวณทุกอย่างด้วยความระมัดระวังรอบคอบก็เพื่อแลกกับความปลอดภัยของซูลัวนั่นเอง ตอนนั้นนางมารร้ายเยียนเซีย่ยอมปล่อยตัวซูลัวให้เขา ยังจะมีเรื่องใดไม่น่าพอใจอีกเล่า หนานกงหลิววันพยักหน้านิดๆ น้ำเสียงของเขาเฉยชาไร้ความรู้สึก “ก็พอได้”

“ฮิ” ซาตินี่เทพธิดาเยียนเซีย่ยังไม่เคยเสียเปรียบขนาดนี้มาก่อน นางแค้นเสียงหนัก ก่อนจะเหวี่ยงซูลัวออกไป ถ้านังแพศยาซูลัวถึงมืออีกฝ่ายแล้ว ดูสิว่ายังจะกล้าหยิบระเบิดพิเศษออกมาซุ่มซู่อีกหรือไม่

ร่างของซูลัวลอยละล่องราวกับตุ๊กตาผ้าเก่าคร่ำครว หนานกงหลิววันทะยานตัวออกไปรับแล้วโอบซูลัวเอาไว้ในอ้อมแขนอย่างมั่นคง ทว่าชายหนุ่มยังไม่ทันได้พ่นลมหายใจออกมาด้วยความโล่งใจ เขาก็แทบต้องกลืนลมหายใจลงอีกครั้ง

เวลานี้ลมหายใจของซูลัวแทบจะหมดลง อวัยวะภายในของนางเคลื่อนย้ายแปรปรวนไปหมด ตลอดทั้งร่างเต็มไปด้วยบาดแผล ภายในก็บิดเจ็บสาหัส ยามที่เห็นซูลัวมีสภาพเจ็บหนักเช่นนี้ ขอบตาของหนานกงหลิววัน

ก็แอบร้อนขึ้นมา ถ้าไม่ใช่เพราะอารมณ์โมโหเพียงชั่ววูบของเขา ลัวลัวที่รักจะตกอยู่ในสภาพนี้ได้อย่างไรกัน ยามนี้หนานกงหลิววินรู้สึกเสียใจจนแทบอยากจะชดก้ำป็นใส่ตัวเองให้ตายๆ ไปเสีย

ตอนที่หนานกงหลิววินรู้สึกเสียใจอยู่นั้น เทพธิดาเยียนเซียก็หัวเราะร้ายกาจออกมา ก่อนจะแทงกระบี่ยาวตรงเข้าไปร่างของชูลั่ว!

หนานกงหลิววินอึ้งชุลั่ว หากกระบี่ที่ทะลุร่างของนางก็ย่อมต้องทำให้หนานกงหลิววินบาดเจ็บไปด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย นับว่ายิ่งธนูตกเดียวได้นกสองตัว เทพธิดาเยียนเซียวางแผนเอาไว้เช่นนี้เอง

ทว่าตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ หนานกงหลิววินก็หาได้คลายความระแวงระวังที่มีต่อเทพธิดาเยียนเซียไม่ ชายหนุ่มอึ้งชุลั่วพลางเบี่ยงตัวหลบการโจมตีจากอีกฝ่าย หนานกงหลิววินหยิบโอสธต่อชีฟออกมา ก่อนจะส่งเข้าปากชูลั่วแล้วบังคับให้นางกลืนลงไป จากนั้นก็วางร่างของหญิงสาวเอาไว้ที่โคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

จากนั้นเขาก็ยึดตัวตรงพลางหันกลับมาซ้ำๆ หนานกงหลิววินปล่อยพลังจู่โจมเข้าใส่โดยไร้ซึ่งการบอกกล่าวใดๆ ทั้งสิ้น

แววตาของหนานกงหลิววินดูคนที่เต็มไปด้วยความคั่งแค้น เส้นผมดำขลับดูจมน้ำหมึกสยายไปทั่วแผ่นหลัง ดวงตาสีกล้ำและคลุ้มคลั่ง เขากัดแกว่งกระบี่เล่มยาวที่อยู่ในมือไม่หยุด

ลำแสงจากกระบี่ทอประกายวูบวาบ เหลือไว้เพียงเงาจางๆ

หนึ่งคือยอดฝีมือในตำนาน อีกหนึ่งคือราชันคนใหม่ผู้เปี่ยมไปด้วยความสามารถ

สองคนทะยานขึ้นสูง บริเวณใดก็ตามที่ต้องพลังปะทะจากคมกระบี่ของทั้งคู่ล้วนปริแตกออกเป็นใยแมงมุม ก้อนหินเหินมาจากยอดเขาลิ่งซุกๆ ไหลลงไปยังเบื้องล่าง

หนานกงหลิววินวัดกระบี่ยี่สิบเอ็ดกระบวณท่า แต่ละกระบวณท่าหมายสังหารเอาชีวิต โหมบุกเข้าไปใส่ราวพายุบูแคม

สีหน้าของเทพธิดาเยียนเซียฉายรอยยิ้มหยัน ทันใดนั้นเอง นางก็แทะกระป๋ในเมื่อเข้าไปส่นหานกงหลิววินอย่างหนักหน่วง การจู่โจมในครั้งนี้เต็มไปด้วยพลังสะท้อนฟ้าสะท้อนแผ่นดิน มีอานุภาพประหนึ่งจะลุ่มภูเขาล่มทะเล  
 เกร็งๆ! กระบี่ปะทะกระบี่จนเกิดประกายแสงวูบวาบ ยอดฝีมือทั้งสองเข้าทำหั่นกัน ต่อสู้เป็นชีวิตตาย

กระบี่ของหนานกงหลิววินเป็นรอง หลังจากต้านเอาไว้พักใหญ่ สุดท้ายมันก็ค่อยๆ ปริ้ววไปทั้งลำกระบี่ ก่อนจะกลายเป็นผุยผงลงในที่ที่สุด

แววยิ้มหยันในดวงตาของเทพธิดาเยียนเซียยิ่งชัดเจนขึ้นกว่าเดิม นางรวบรวมพลังพิเศษก่อเป็นพลังวายุขึ้นกลางฝ่ามือ จากนั้นก็ซัดเข้าไปใส่แผงอกของหนานกงหลิววินในทันที

หนานกงหลิววินเตรียมตัวรับเอาไว้อยู่แล้ว ฝ่ามือของเขาก็วาดพลังขึ้นอย่างรวดเร็วเช่นกัน

ครืนๆ ทั้งคู่ซัดฝ่ามือเข้าใส่กันกลางอากาศไม่หยุด รวมแล้วทั้งสิ้นสามสิบหกกระบวนท่าด้วยกัน

พอถึงกระบวนท่าสุดท้าย แววตาเทพธิดาเยียนเซียก็แปรเปลี่ยนเป็นสีล้าไม่อาจคาดเดา นางใช้พลังสิบส่วนที่มีอยู่ทั้งหมด

ครืนๆ!

แรงปะทะหนักหน่วง ภูเขาและผืนดินสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น ก้อนหินใหญ่น้อยพลัดร่วงลงสู่หน้าผาไปก่อนแล้วก่อนแล้ว

หลังจากส่งพลังวายุครั้งสุดท้ายออกไป เทพธิดาเยียนเซียก็ยืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิม มุมปากของนางยกยิ้มขึ้นนิดๆ และฝ่ามือนี้เองที่บีบให้หนานกงหลิววินเข้าไปด้านหลังสองสามก้าวก่อนจะประคองร่างให้ตั้งตรงขึ้นได้ในที่สุด

“อีก...” ร่างของหนานกงหลิววินสั่นสะท้านไปเล็กน้อย จากนั้นเจ้าตัวก็กระอักเลือดออกมา

พอเห็นว่าหนานกงหลิววินได้รับบาดเจ็บสาหัส นัยน์ตาของเทพธิดาเยียนเซียก็สาดประกายลึงโลดขึ้นมา หนานกงหลิววินมีพรสวรรค์ล้ำเลิศ ผู้



ที่เปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์ถึงขั้นนี้ หากไม่รู้จักกันก็คงไม่เท่าไร ทว่าอีกฝ่ายจงใจเป็นปฏิปักษ์กับนางแบบนี้ แล้วจะให้นางปล่อยให้เขาเติบโตมากขึ้นกว่านี้เพื่อสิ้นคลอนสถานะของนางในภายภาคหน้าได้อย่างไรกัน ยามนี้เววตาเทพธิดาเยียนเซียเผยรังสีสังหารออกมาอย่างไม่ปิดบัง

“หนานกงหลิววีน ราชันในบรรดาคนรุ่นใหม่ จู๊ๆ ดูท่าแล้วก็มีดีเพียงเท่านี้เอง” นางแค้นเสียงเอ่ยอย่างดูแคลน

“นางมารร้าย เจ้าคงไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นผู้ชนะกรรมัง” สายตาของหนานกงหลิววีนเรียบเฉย มุมปากยกสูงขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ คราบเลือดที่เปราะริมฝีปากแดงสดนั้นยิ่งทำให้เจ้าตัวตุลิกลับร้ายกาจมากขึ้นกว่าเดิม

ดวงตาของเทพธิดาเยียนเซียยังฉายแววหยันออกมาดังเดิม “จู๊ๆ ก็แค่พลังยุทธ์ขั้นเก้า ช่างกำเรียบเสิบสานถึงเพียงนี้”

“ขั้นเก้า? อีกไม่ช้าก็ทำให้ขั้นเก้าไม่” หนานกงหลิววีนเซ็ดเลือดที่มุมปาก แววตาสาดประกายเจ้าเล่ห์ออกมา

เทพธิดาเยียนเซียแค้นเสียง “ทำไม เจ้าจะเลื่อนขั้นพลังยุทธ์เดี๋ยวนี้เลยหรือไร”

“ทำไมจะไม่ได้เล่า” สายตาของหนานกงหลิววีนเย็นเยียบ ขณะเดียวกันก็ฉายแววดูแคลนออกมา

ร่องรอยความเย้ยหยันปรากฏชัดขึ้นในสีหน้าของเทพธิดาเยียนเซีย “ต่อให้เจ้าเลื่อนขั้นพลังยุทธ์ได้ก็ใช้ว่าจะเอาชนะข้าได้!” พูดจบ แกววัลย์สี่เขียวสดขนาดใหญ่ก็พุ่งออกจากแขนเสื้อของเทพธิดาเยียนเซียตรงเข้าโอบรัดรอบลำคอหนานกงหลิววีน!

กระบี่ของหนานกงหลิววีนกลายเป็นผุยผงไปแล้ว ฉะนั้นยามนี้ในมือของเขาจึงไร้อาวุธใดๆ ว่าชายหนุ่มก็เรียกกล้าแสงสีทองขึ้นมากลางฝ่ามือแทน จากนั้นเปลวเพลิงสีทองอร่ามก็ลามเลียไปบนแกววัลย์เส้นนั้น

“หึๆ พลังเพียงน้อยนิดก็ยกกล้าไอ้อวดดักดา! เจ้าเด็กหนุ่ม ตายเสียเถิด!” ลูกไฟสีแดงเข้มปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือของเทพธิดาเยียนเซีย จากนั้นก็

พุ่งเข้าปะทะร่างของหนานกงหลิววีนด้วยความเร็วดุจดาวตก ลูกไฟนั้นมีขนาดใหญ่มหึมา ล้อมรอบเอาไว้ด้วยเปลวเพลิงพวยพุ่ง มันโจมตีเข้าสู่หนานกงหลิววีนด้วยพลังมหาศาลอันยากจะต้านทาน

สีหน้าของหนานกงหลิววีนเปลี่ยนไปในทันที ชายหนุ่มกระวนกระวายขึ้นมา เพราะจากปลายหางตาเขามองเห็นคนชุดดำกลุ่มหนึ่งกำลังตรงเข้าไปโอบล้อมชูล้อมเอาไว้

ลูลู่ของเขา! หนานกงหลิววีนหรีตาทที่ทอแวอันตรายลง รังสีเย็นยะเยือกอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนพัดผ่านไปใ้ในดวงตาดำลบลับดูน้ำหมึกคู่นั้น

“นางมารร้าย! ในเมื่อเจ้ารันทาที่ตายนัก ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะสนองเจ้าเอง”

หนานกงหลิววีนย่อมต้องมีไม้ตายอยู่แล้ว เขาเก็บตัวฝึกฝนเป็นเวลมาถึงสองปี ถ้าช่วงที่ผ่านมาเขาได้เลื่อนขั้นพลังยุทธ์เพียงขั้นเดียว แบบนั้นก็เรียกว่าแย่เต็มที อันที่จริงหนานกงหลิววีนสัมผัสได้ถึงรอยต่อของพลังยุทธ์ขั้นสิบตั้งนานแล้ว ตอนที่เขากำลังจะรวบรวมพลังวิชาเพื่อขับเคลื่อนให้บรรลุล่วงขั้นนั้น สารจากจื่อเหียนก็มาถึงเสียก่อน เพราะเหตุนี้ชายหนุ่มถึงได้ละทุกอย่างและรีบบุกบั่นมาที่นี้โดยไม่คิดหน้าคิดหลังใดๆ ทั้งสิ้น เรื่องเลื่อนขั้นพลังยุทธ์จึงถูกทิ้งเอาไว้ข้างหลังชั่วคราว

เส้นแบ่งระหว่างพลังยุทธ์ขั้นเก้าและขั้นสิบนั้นเรียกได้ว่าแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว นอกจากนี้หนานกงหลิววีนก็หาใช่คนสามัญธรรมด๊าทั่วไปไม่ ดังนั้นยามที่เขากำลังจะบรรลุขั้นพลัง คลื่นอสถิบาตจะนำหาวดกัลเป็นอย่งยิ่งหากไม่ระวัง แม้แต่ตัวเขาเองก็อาจจะถูกสายฟ้ากระหน่ำไล่จนร่างกายมอดไหม้เป็นเถ้าธุลีได้

ก่อนหน้านี้ตอนที่หนานกงหลิววีนอุ้มชูล้อมเอาไว้ ชายหนุ่มได้ใส่ไข่มุกป้องกันอสถิบาตไว้ในอกเสื้อของหญิงสาว เพราะแบบนี้คลื่นอสถิบาตก็จะส่งผลกระทบต่อชูล้อมเพียงน้อยนิดเท่านั้น

พอเห็นว่าหนานกงหลิววีนหลบเลี่ยงการโจมตีของตนเองไปได้ ข้า

อีกฝ่ายยังทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิ เทพธิดาเยียนเซียก็อดทนซึ่งในใจไม่ได้ หรือว่าที่เจ้าเด็กหนุ่มผู้นี้บอกว่าจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ เขาก็กำลังจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์จริงๆ?

ท่าทางเช่นนั้นของหนานกงหลิววินทำให้เทพธิดาเยียนเซียเกิดระแวงระวังขึ้นมา และได้ลงมือสังหารอีกฝ่ายในทันที

จังหวะที่เทพธิดาเยียนเซียเกิดลังเลใจอยู่นั้น ท้องฟ้าก็ถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกทะมึนหนาทึบไปทั่วบริเวณ จู่ๆ ท้องฟ้าก็มีมืดมิดลงในฉับพลัน มีดเสียดจันมองไม่เห็นปลายนิ้วทั้งห้า สีหน้าของเทพธิดาเยียนเซียแข็งค้างไปในทันใด ก่อนจะเกิดลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นในใจ

ครืนๆ ท้องฟ้าเป็นสีดำทะมึน สายฟ้าแปลบปลาบทอประกายวูบวาบตามมาด้วยคลื่นอสณิบาตที่ซัดกระหน่ำลงมาจากท้องฟ้า เสียงครืนๆ สะเทือนเลื่อนลั่น วินาทีนั้นราวกับว่าฟากฟ้าได้กลายเป็นท้องทะเลที่เต็มไปด้วยคลื่นอสณิบาตที่พัดโหมขึ้น

เทพธิดาเยียนเซียหน้าถอดสีในทันที หนานกงหลิววินเพียงแค่เลื่อนพลังยุทธ์เข้าชั้นสิบ แต่เผลอถึงก่อให้เกิดปรากฏการณ์คลื่นรุนแรงถึงเพียงนี้ เป็นไปได้อย่างไรกัน หรือว่าเขาเป็นผู้ครอบครองธาตุสายฟ้า ยามนี้เทพธิดาเยียนเซียไม่มีเวลาจะสนใจกับหนานกงหลิววินที่ยังนั่งขัดสมาธิอยู่ที่เดิมอีกแล้ว เพราะเวลานี้กลางท้องฟ้าเกิดอสณิบาตระลอกแล้วระลอกเล่า ประกายแสงสว่างวาบส่องสะท้อนทั่วแผ่นดินจนเจิดจ้าราวกับดอกไม้ไฟ ดึงดูดมทว่ากลับแฝงไปด้วยรังสีอันตรายคุกุ่น

หาใช่แค่อสณิบาตหนึ่งหรือสองสายไม่ แต่เป็นคลื่นอสณิบาตมากมายที่โหมกระหน่ำซัดสาดขึ้นกลางท้องฟ้า อนุภาพเช่นนี้ในระยะเวลาหนึ่งร้อยปียิ่งยากจะเห็นได้สักครั้ง อสณิบาตหนึ่งหรือสองสายอาจต้านทานได้ไม่ยาก ทว่าหากอสณิบาตมีดฟ้ามั่วดินเหล่านั้นโจมตีเข้าไปในคราวเดียว ต่อให้เป็นหนึ่งในยอดฝีมืออย่างเทพธิดาเยียนเซียก็ยังมีอาจต้านทานได้

เสียงอสณิบาตคำรามครืนๆ คนชุดดำที่ตั้งท่าจะเข้าโอบล้อมซูลักรัง

เกรงเสียจนไม่กล้าก้าวย่างเข้าหาหญิงสาวอีกแม้แต่ก้าวเดียว

เสียงอสนีบาตยังดังสะท้อนเลื่อนลั่นไม่หยุด ทันใดนั้นอสนีบาตสายหนึ่งก็ซัดเข้าใส่ร่างของคนชุดดำ วินาทีนั้นคนชุดดำก็ไหม้เป็นตอตะโกทั้งร่าง ก่อนจะสลายกลายเป็นเถ้าธุลี

คนชุดดำกลุ่มนั้นมีไม่ต่ำกว่าสิบคน ทั้งหมดเป็นลูกน้องกลุ่มที่มีฝีมือที่สุดของเทพธิดาเยียนเซีย พละกำลังหาได้อ่อนด้อยไม่ ทว่าภายใต้กลิ่นอสนีบาตที่จู่โจมเข้ามานั้น แต่ละคนก็ถูกซัดใส่จนไหม้เกรียม ร่างสลายเป็นผุยผง เสียงครวญครางก่อนสิ้นใจของคนชุดดำสาบถ้อยไปกับเสียงคำรามลั่นของอสนีบาตไม่ขาดสาย ทว่าทั้งบริเวณเต็มไปด้วยเสียงกริรร้องโอดครวญราวกับเสียงปีศาจจากขุมนรก

หนานกงหลิววันเป็นคนเจ้าเล่ห์ช่างวางแผน ก่อนหน้านั้นเขาคำนวณทุกอย่างเอาไว้อย่างรอบคอบ ด้วยเหตุนี้สิ่งแรกที่เขาทำก็คือหนีไข่มุกป้องกันอสนีบาตเก็บไว้ในตัวชูลับ

ไข่มุกป้องกันอสนีบาตเป็นของล้ำค่าที่ไม่ว่าผู้ครอบครองธาตุสายฟ้าคนใดก็ล้วนแต่ปรารถนา ทว่าทั้งจักรวรรดิบลูมีประมุขแห่งเมืองเลียนอวี่เพียงผู้เดียวที่ได้ครอบครองมัน และไข่มุกป้องกันอสนีบาตที่หนานกงหลิววันมีก็เป็นสมบัติล้ำค่าของประมุขแห่งเมืองเลียนอวี่นั่นเอง

อสนีบาตโหมซัดสาธิตรอบทิศ ประกายแสงแปลบปลานส่องสว่างจนตลอดบริเวณนั้นเจิดจ้าราวกับเวลากลางวัน

เทพธิดาเยียนเซียร้ายพลังออกมาไม่หยุดเพื่อต้านทานพลังโจมตีจากอสนีบาตเหล่านั้น การบรรลุขั้นสิบของแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป แต่บุคคลผู้นั้นยิ่งเก่งกาจมากเท่าไร พลังอสนีบาตก็ยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น

หากหนานกงหลิววันเป็นเพียงคนสามัญธรรมดา คลื่นอสนีบาตก็คงไม่รุนแรงหนักหน่วงอะไรนัก หากหนานกงหลิววันไม่ใช่ผู้ครอบครองธาตุสายฟ้า คลื่นอสนีบาตก็คงไม่ทรงอำนาจมาถึงเพียงนี้ หากหนานกงหลิววันไม่ใช่ผู้เปี่ยมพรสวรรค์ที่หายากยิ่งในหลายสิบหลายร้อยปีที่ผ่านมานี้ คลื่น

อสนีบาตก็คงไม่เต็มไปด้วยพลังมหาศาล ทว่าหนานกงหลิววินกลับมีคุณสมบัติทั้งหมดที่เอามา เพราะเหตุนี้คลื่นอสนีบาตที่เกิดขึ้นในคราวนี้จึงทรงอำนาจที่สุดที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์

คลื่นอสนีบาตซัดกระหน่ำเป็นระลอก ท้องฟ้าสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น ทุกที่ที่ถูกโจมตีล้วนแต่ราบเป็นหน้ากลอง เทพธิดาเยียนเซียในยามนี้อยู่ในสภาพสะบักสะบอมอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทรงผมที่เคยเรียบกริบ ถ้าไม่หลุดร่วงเป็นหย่อมๆ ก็ตั้งซี้ได้ซี้เตเพราะแรงโจมตีจากอสนีบาต ขณะที่ชุดคลุมของนางก็ขาดวินกระเซอะกระเซิงไม่มีชิ้นดี

ที่น่าหวาดกลัวที่สุดก็คือสายฝนที่ยังตกกระหน่ำลงมาไม่หยุด สายฝนเป็นฉนวนอย่างดีที่ทำให้เกิดสายฟ้า! ด้วยเหตุนี้คลื่นอสนีบาตจึงซัดใส่เทพธิดาเยียนเซียจนเกิดประกายไฟแปลบปลาบราวกับดอกไม้ไฟระเบิด หากเทพธิดาเยียนเซียอยู่ในสภาพแข็งแรงเหมือนก่อน บางทีนางอาจจะพอลบเลียงได้บ้าง แต่เนื่องจากก่อนหน้านี้นางได้รับบาดเจ็บจากหินวิเศษของซูลู่ บาตแผลบนร่างกายยังไม่หายขาดดี ซ้ายามนี้ยังต้องมาเผชิญกับคลื่นอสนีบาตและฝนฟ้าคะนองถล่มหนัก

การโจมตีหนักหน่วงครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ต่างจากฝ่ามือมารที่ฉุดเทพธิดาเยียนเซียลงไปสู่ก้นบึ้งแห่งขุมนรก

พายุอสนีบาตโหมซัดสาตไม่หยุด ต้นไม้โบราณอายุกว่าพันปีพังพินาศไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร สัตว์อสูรถูกเผาเกรียมเป็นตอตะโก พลังธาตุสายฟ้าในแผ่นดินเกิดปั่นป่วนอย่างหนัก

หนานกงหลิววินยังนั่งขัดสมาธิอยู่ที่เดิม ชายหนุ่มเสพพลังธาตุสายฟ้าเข้าไปอย่างต่อเนื่อง ขณะที่นางมารร้ายเยียนเซียเปรียบเสมือนโล่กำบังชั้นดีที่รับสายอสนีบาตแทนชายหนุ่ม แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นก็เชื่อว่าหนานกงหลิววินจะไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ เลย

หากมีไข่มุกป้องกันอสนีบาตติดกาย หนานกงหลิววินก็ย่อมรอดพ้นจากอันตรายของอสนีบาตโดยไร้รอยขีดข่วน ทว่ายามนี้ชายหนุ่มทำได้เพียงทน



รับความเจ็บปวดสาหัสสารถูกที่เกดขึ้นจากอสเนบาตที่ซัดเข้าใส่ร่างระลอกแล้ว  
ระลอกเล่า

ครั้นๆ อสเนบาตสายหนึ่งปะทะเข้ากลางแผ่นหลังหนานกงหลิววีน  
ชายหนุ่มรู้สึกล้าคอผิดเฟื่อน จากนั้นก็กระอักเลือดออกมา

อสเนบาตอีกสายก็กระหน่ำโครมตามลงมาทันที อสเนบาตสายนี้ซัดเข้า  
ใส่ทั้งร่างของเทพธิดาเยียนเซียะและร่างของหนานกงหลิววีนในคราวเดียวกัน!  
ท่ามกลางประกายแสงที่แลบวูบวาบ เทพธิดาเยียนเซียะไม่กล้าใช้กระบี่ของนาง  
ต้านเอาไว้อีก ได้แต่ใช้เถาวัลย์สีเขียวสดรับการโจมตีนั้นไว้แทน

“อ้า” คลื่นอสเนบาตระเบิดใส่ร่างเทพธิดาเยียนเซียะ นางหลบวูบได้ทัน  
ท่วงที ทว่ากลับกลายเป็นเสียงพลังที่ปะทะเข้าหน้าไบหน้าไม่ทัน ไบหน้าของ  
เทพธิดาเยียนเซียะปรากฏแผลกรีดลึกเป็นทางยาว เลือดสดๆ ไหลทะลักออก  
มาราวน้ำพุ!

คลื่นอสเนบาตอีกครั้งที่ซัดใส่หนานกงหลิววีนก็หนักหน่วงไม่แพ้กัน

“พรวด” หนานกงหลิววีนกระอักเลือดออกมาอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่แค่  
หนึ่งอีก แต่ชายหนุ่มยังไอโลหิตออกมาเป็นเลือดไม่หยุด เขากระอักเลือดออก  
มาถึงเจ็ดครั้ง ร่างกายถึงได้สงบนิ่งลง หนานกงหลิววีนเหลือบตามองเทพธิดา  
เยียนเซียะ มุมปากยกยิ้มเจ้าเล่ห์ร้ายกาจขึ้น “ต้องขอบใจเจ้าจริงๆ”

ริมฝีปากงดงามได้รูปที่เคลือบไปด้วยคราบเลือดทำให้ไบหน้านั้นยิ่งดู  
อำมหิตมากขึ้นกว่าเดิม โทสะของเทพธิดาเยียนเซียะปะทุถึงขีดสุด ยามนี้นาง  
อยากจะโผล่เข้าไปบีบคอราชนันผู้เหนือใครในหมู่คนรุ่นใหม่มตรงหน้าเสียให้สิ้นลม  
อายุเพียงเท่านี้แต่อีกฝ่ายกำลังจะได้เลื่อนพลังยุทธ์เป็นขั้นขึ้นลิบแล้ว

พลังยุทธ์ขึ้นลิบ! นึกถึงอดีตช่วงที่นางเลื่อนพลังยุทธ์ถึงขั้นขึ้นลิบต้องใช้  
เวลาและทุ่มเทพลังไปมากมายขนาดไหน แต่เจ้าเด็กหนุ่มตรงหน้ากลับบรรลุ  
ไต้ง่ายๆ ราวกับการกินข้าวต้มน้ำก็ไม่ปาน เทพธิดาเยียนเซียะริษยาเสียจน  
แทบจะกระอักเลือดออกมา

อสเนบาตบนฟ้าก็ยังสว่างวาวไม่หยุด มหันตภัยในคราวนี้คร่าวิญญาณ



ทั้งผู้คนและสัตว์สรวุไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร

เทพธิดาเยียนเซียกัดฟันกรอด แวตาล้ำลึกของนางมองไปยังชายหนุ่มที่นั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่เบื้องหน้า หากอีกฝ่ายบรรลุชั้นสิบเมื่อใด ถึงตอนนั้นนางก็มีแต่ตายกับตาย จะสังหารอีกฝ่ายก็ต้องฉวยโอกาสในยามนี้เท่านั้น

ประกายอำมหิตโหดเหี้ยมผุดวาวขึ้นในแววตาของเทพธิดาเยียนเซียแขนงนางสั้น จากนั้นเถาว์ลย์เขียวสดเส้นหนึ่งก็พุ่งเข้าจู่โจมยังตำแหน่งหัวใจของหนานกงหลิววีน ทว่าใช้มีแค่เพียงเส้นเถาว์ลย์เท่านั้น เพราะในพุ่มเถาว์ลย์ที่หนาทึบไปด้วยใบไม้ นั้นซ่อนกริชคมกริบเล่มหนึ่งเอาไว้อย่างมิดชิด

ใครจะคิดว่าหนึ่งในยอดฝีมือผู้เลื่องชื่ออย่างเทพธิดาเยียนเซียจะใช้ลูกไม้สกปรกเพื่อลอบสังหารผู้อื่นอย่างหน้าไม่อายเช่นนี้

ยามนี้หนานกงหลิววีนยังคงหลับตานิ่ง ร่างกายของเขาไม่ดิ้นไหวราวกับไม่รู้ถึงอันตรายที่กำลังจะมาเยือน เพราะเวลานี้ชายหนุ่มกำลังสัมผัสถึงกระแสความร้อนที่ไหลเวียนอยู่ในร่างกายซึ่งพยายามแทรกตัวออกไปยังภายนอก

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างประจวบเหมาะ หรือไม่ก็เพราะสวรรค์ดลบันดาลช่วยเหลือ ตอนที่กริชในเถาว์ลย์ห่างจากหน้าอกของหนานกงหลิววีนเพียงแค่สามนิ้ว ทันใดนั้นลำแสงสีทองประกายม่วงก็ระเบิดออกมาจากรอบกายของชายหนุ่ม ประกายแสงที่มาพร้อมกับแรงพลังสะเทือนฟ้าสะท้านแผ่นดินอันไร้ขอบเขต

ครึ่นน...พลังมหาศาลแผ่ทะลักออกมาจากร่างของหนานกงหลิววีน!

กริชที่จ่ออยู่ห่างจากแก้มอกของหนานกงหลิววีนเพียงแค่สามนิ้ว กระดอนกลับไปทันทีจากแรงคลื่นที่โถมออกมาปะทะ ไม่ต่างจากเถาว์ลย์เส้นนั้นที่หดตัวกลับไปเช่นกัน เทพธิดาเยียนเซียได้แต่มองกริชอันทรงพลังของนางที่ถูกเล่นงานกลับมาด้วยสายตาตื่นตะลึง นี่มันเกิดอะไรขึ้น เจ้าตัวยังไม่ทันได้สติก็ได้ยินเสียง จ๊วะ! ขึ้นแว่วเบา ก่อนจะเห็นว่ากริชเล่มนั้นกระเด็นเข้ามาปักสวบที่ท้องแขนของนาง

แต่ทุกอย่างยังหาได้ยุติแต่เพียงเท่านั้นไม่ จังหวะที่กริซปักเข้าที่แขนของเทพิดาเยียนเซีย อสนีบาตที่ส่งบั้งไปชั่วครู่ก็ก่อตัวขึ้นใหม่อีกครั้ง อสนีบาตที่เคยเป็นสายบัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นผลึกอสนีบาตขนาดมโหฬาร!

ผลึกอสนีบาตมีขนาดใหญ่...ใหญ่หึมา มันส่งประกายสีม่วงระยิบระยับเจิดจ้า ส่งเสียงคำรามก้องไม่หยุด ผลึกอสนีบาตทรงอาณาภาพรุนแรงดูน่าอกลั่นขวัญหาย หากมันปะทะเข้าใส่ร่างแล้วละก็ ถึงต่อให้เป็นเทพิดาเยียนเซียก็มีหวังมอดไหม้ไปทั้งร่าง

ยามนี้กลางท้องฟ้าไม่เหลืออสนีบาตสักสายเดียว จะมีก็แต่ผลึกอสนีบาตขนาดยักษ์ที่ส่งเสียงก้องดังครืนๆ

บรรยากาสสงบนิ่ง ทว่าก็ยังทำให้รู้สึกน่าหวั่นเกรง

เทพิดาเยียนเซียตัวแข็งทื่อ นางได้แต่กลืนน้ำลายลงคอพลางก้าวถอยหลังไปเรื่อยๆ ทว่าสิ่งที่ทำให้นางตกใจและเกรี้ยวกราดไปในเวลาเดียวกันก็คือ ผลึกอสนีบาตนั้นดูเหมือนจะเคลื่อนย้ายตามนางไปทุกหนแห่ง ไม่ว่านางจะขยับร่างกายไปทางใด ผลึกอสนีบาตก็ขยับตามติดไปตลอด เทพิดาเยียนเซียทั้งร้อนใจทั้งแค้นเคืองจนแทบจะหน้ามืดหมดสติไปเสียให้ได้

หางตาของเทพิดาเยียนเซียเหลือบไปเห็นซูลัวที่อยู่อีกด้านหนึ่ง ยามนี้ฝ่ายนั้นนั่งพิงโคนต้นไม้ สีหน้าซีดเผือดราวกระดาศ ลมหายใจราววินหว่านางกลับยังมีชีวิตรอดมาได้

ไม่! ไม่ถูกต้อง!

เทพิดาเยียนเซียมิใช่คนโง่เขลา ในพริบตานางก็รู้ต้นสายปลายเหตุทั้งหมด ท่ามกลางอสนีบาตที่โหมกระหน่ำลงมาระลอกแล้วระลอกเล่า ลูกน้องของนางต่างก็กลายเป็นจุนกันไปหมด ทว่าซูลัวที่ไร้แม้แต่กำลังจะปกป้องตัวเองกลับไม่เป็นอะไรเลยแม้แต่นิด เท่านั้นถืออธิบายได้แล้วว่านางจะต้องมีของวิเศษที่ใช้ปกป้องกายติดตัวอยู่อย่างแน่นอน

เทพิดาเยียนเซียไม่รู้ว้าของสิ่งนั้นก็ใช่มุกป้องกันอสนีบาต หว่านางก็มั่นใจว่าซูลัวต้องมีของวิเศษที่ใช้ป้องกันตัวจากอสนีบาตได้ พอดคิดได้เช่นนั้น

เทพธิดาเยียนเซียก็เคลื่อนไหวย่างว่องไวปานสายฟ้าตรงเข้าหาซูลัวในทันที!

หนานกงหลิววินจับสังเกตที่ท่าของนางมารร้ายเยียนเซียทุกอิริยาบถ พอเห็นฝ่ายนั้นพุ่งตัวเข้าหาซูลัว ประกายอำมหิตก็ผุดวาบขึ้นในแววตาของชายหนุ่ม แม้ว่าลัวลัวของเขาจะมีไข่มุกป้องกันอสถิบาตคุ้มกัน แต่มันก็ทำให้ของวิเศษที่คุ้มกันภยันตรายได้ทุกชนิดไม่ ไข่มุกป้องกันอสถิบาตป้องกันคลื่นอสถิบาตได้ก็จริง ทว่าผลึกอสถิบาตในยามนี้นั้นน่าสะพรึงเป็นอย่างยิ่ง หากพลั้งเผลอเพียงนิดก็อาจกลายเป็นผุยผงได้ในพริบตา

มีหรือที่หนานกงหลิววินจะปล่อยให้ลัวลัวของเขาต้องเสี่ยงอันตรายเช่นนั้น เพราะชายหนุ่มเตรียมพร้อมเอาไว้ตั้งแต่แรก ตัวเขาจึงอยู่ไม่ห่างกายซูลัวเท่าไรนัก วินาทีที่เห็นเทพธิดาเยียนเซียโผล่เข้าหาซูลัว หนานกงหลิววินก็เหวี่ยงยานขึ้นด้วยความรวดเร็ว ก่อนจะซัดฝ่าเท้าเข้าไปสับบริเวณหน้าท้องของเทพธิดาเยียนเซียเต็มแรง!

เทพธิดาเยียนเซียที่พุ่งตัวเข้ามาอย่างรวดเร็วไร้หนทางหลบเลี่ยง มีหน้าซำหนานกงหลิววินที่บรรลุลังยุทธรขึ้นลิบแล้วก็แข็งแกร่งกว่าก่อนหน้านี้ราวห้ามือเป็นหลังมือ

ด้วยเหตุนี้ เทพธิดาเยียนเซียที่ไม่ทันได้ระวังตัวจึงถูกแรงจากฝ่าเท้าปะทะเข้าอย่างจัง ร่างของนางลอยละลือออกไปไกล

พลั๊กๆ เทพธิดาเยียนเซียกระแทกเข้ากับเนินหินสูงตระหง่าน ยอดภูเขาสูงชันถูกร่างของนางกระแทกเข้าไปจนราบเป็นหน้ากลอง สุดท้ายเทพธิดาเยียนเซียก็พลัดร่วงลงไปเบื้องน้ำแห่งหนึ่ง

ร่างผู้ป็นน้ำท่ามกลางผลึกอสถิบาตที่ลอยคว้างกลางท้องฟ้าถือเป็นเรื่องต้องห้าม! เทพธิดาเยียนเซียข่มกลั้นความปวดแปลบที่หน้าท้อง นางเหวี่ยงยานหมายจะขึ้นสู่พื้นดินโดยไว ทว่าดูเหมือนสวรรค์จะไม่เข้าข้างนางเอาเสียเลย

จังหวะนั่นเอง ผลึกอสถิบาตบนท้องฟ้าก็ก่อตัวขึ้นอย่างสมบูรณ์ จากนั้นก็ลอยต่ำลงเรื่อยๆ ต่ำลงมาจนกระทั่งท้ายที่สุด...ผลึกอสถิบาตที่มีขนาด

ใหญ่กว่าบึงน้ำก็ซัดเข้าโจมตีสู่เบื้องล่างในทันทีทันใด

“ไม่!” เทพธิดาเยียนเซี่ยหน้าเปลี่ยนสี ลำแสงประกายม่วงสาดไปทั่วบริเวณจนย้อมผืนดินและแผ่นฟ้าทั้งหมดเอาไว้

“ข้าไม่อยากตาย อ้าา!” เสียงกรีดร้องนำเวหนาดังสะท้อนขึ้นไม่หยุด

ผลึกอสนีบาตะระเบิดครืน พลังมหาศาลแผ่กระจายออกมา อานุภาพนั้นแข็งแกร่งไร้เทียมทาน หนานกงหลิววินอัมชูล้วนขึ้นมา จากนั้นก็ทะยานออกไปเบื้องหน้าด้วยความเร็วสูง ด้านหลังของเขาคือแรงระเบิดจากผลึกอสนีบาตะที่ยังคงแผ่อำนาจออกมาอย่างมิดฟ้ามัวดิน

บริเวณที่ผลึกอสนีบาตะสาดกระหน่ำล้นมอดไหม้เป็นจุด ต้นไม้ใหญ่ๆ เทียวเฉาคาต้น คลื่นพลังจากผลึกอสนีบาตะยังแผ่ซ่านออกมาไม่หยุด ชั่วยังรวดเร็วกว่าความเร็วที่หนานกงหลิววินเหาะทะยานอยู่ในยามนี้

หนานกงหลิววินพุ่งตัวไปข้างหน้าพร้อมกับชูล้วนด้วยความเร็วสุดแรง เกิด เขาใช้พลังกำลังน้อยนิดที่เหลืออยู่ทั้งหมดเพื่อโอบอ้อมร่างของนางเอาไว้ปกป้องนางเอาไว้ไม่ให้ได้รับบาดเจ็บใดๆ

ครึ้นน! คลื่นผลึกอสนีบาตะซัดเข้าใส่ร่างหนานกงหลิววิน ชายหนุ่มที่บาดเจ็บมาก่อนหน้านี้ไม่อาจต้านทานแรงปะทะได้ไหวอีกต่อไป เขาเซวบก่อนจะพลัดร่วงหล่นลงไปในพื้นที่ผาสูงชัน